

Aurora, 1917: ancora, sus!

De bună seamă, a fost cu totul intîmplător faptul că semnalul de începere al Revoluției din Octombrie a fost unul luminos (un felinar roșu aprins pe turnurile fortăreței Petropavlovsk), iar crucișătorul care, recepționînd acest semnal, a tras prima salvă asupra Palatului de iarnă se numea Aurora. Sensul lor luminos avea să capete valoare de simbol după aceea, în iluminarea istoriei celor 50 de ani ai Puterii Sovietice. Cum simbolică ne apare și împrejurarea că acest semnal s-a dat din fortăreața devenită în Rusia țaristă cea mai cumplită închisoare, închisoarea din care nu a evadat nimeni niciodată. Nimeni pînă la 25 octombrie 1917, desigur, căci atunci însuși timpul, Marele timp al revoluției proletare, sfărîma pentru întîia oară și pentru totdeauna temnițele și cătușele oricărei împilări la care fusese supusă de milenii umanitatea muncitoare. Astfel că în numele Comitetului militar-revoluționar, al Sovietului deputaților muncitorilor și soldaților, în acea zi, la ceasurile 10 dimineața, Vladimir Ilici Lenin, conducătorul încercat al Revoluției, se adresa „Către cetățenii Rusiei" **cu aceste cuvinte :** „Cauza pentru care a luptat poporul : încheierea unei păci democratice, desființarea proprietății boierești asupra pămîntului, controlul muncitoresc asupra producției, crearea guvernului sovietic, — această cauză este azi asigurată.

Trăiască revoluția muncitorilor, soldaților și țăranilor !"

Exemplu și îndemn, victoria epocală a muncitorilor, țăranilor și soldaților conduși de partidul lui Lenin, deveniți stăpîni pe soarta lor, intensifică și mai mult fluxul mișcării revoluționare de pretutindeni. Iar aici, pe meleagurile de la Carpați și Dunăre, răsună cu putere în conștiința unui popor care dintotdeauna s-a ridicat cu demnitate și eroism împotriva oricărei asupriri. Și cel mai viu răsunet a fost întruchipat de solidaritatea frățească cu proletariatul făuritor al primului stat sovietic, solidaritate exprimată cum nu se poate mai deplin în moțiunea primului congres al Partidului nostru Comunist care consideră „ca una din cele dintîi și mai sfinte datorii ale sale să-și exprime adînca sa admirație față de proletariatul rus".

Tradiția acestei luminoase solidarități internaționale și a prieteniei trainice cu popoarele sovietice, dezvoltată cu consecvență de comuniștii români și toate forțele progresiste în anii vitregi ai ilegalității, a cunoscut o nouă și grăitoare înflorire în anii glorioși ai construcției socialiste în țara noastră. Militînd statornic pentru prietenia și colaborarea cu Uniunea Sovietică, cu toate țările socialiste, pentru unitatea mișcării comuniste și muncitorești, Partidul Comunist Român, așa cum sublinia recent secretarul general al Comitetului Central, tovarășul Nicolae Ceaușescu, este conștient că astfel socialismul devenit „perspectivă inexorabilă a dezvoltării societății, însuflețește lupta a milioane și milioane de oameni de pe întreg globul pentru realizarea idealurilor lor de libertate, progres și bună stare".

Sărbătorirea Revoluției Socialiste din Octombrie se bucură de aceea în patria noastră de o largă și însuflețitoare manifestare de prietenie și entuziasm din partea întregului popor. Marile succese dobîndite de popoarele sovietice în cei 50 de ani de existență ai statului sovietic sînt celebrate cu o unanimă prețuire, în aceste succese oamenii muncii din țara noastră văzînd sensul luminos ascendent al cauzei socialismului și păcii.

E sensul unic al comunismului în direcția căruia, pentru vecie, a rămas îndreptat brațul lui Lenin, nu numai în gestul victorios al statuilor și monumentelor ce-l întruchipează pe marele strateg al Revoluției din Octombrie, ci în însuși cursul firesc, cotidian, al orînduirii instaurate sub conducerea sa.

Niculae STOIAN

Viața studențească

36

Activitatea tuturor studenților la nivelul exigențelor școlii noastre superioare

Așa cum s-a comunicat în presă, recent a avut loc ședința plenară a Consiliului U.A.S.R. care a dezbătut principalele concluzii ce se desprind din anul universitar 1966—1967 și a aprobat sarcinile asociațiilor studenților în noul an universitar pentru îmbunătățirea continuă a pregătirii studenților, a activității educative, culturale și sportive în rîndul tineretului universitar.

★

Noul an universitar — s-a arătat în plenară — a debutat într-un climat de o deosebită efervescență, purtînd amprenta unor preocupări majore și în ceea ce privește continua perfecționare a școlii superioare chemată să răspundă într-o măsură tot mai mare cerințelor impuse de mersul înainte al întregii noastre societăți. O dovadă grăitoare în acest sens este elaborarea Studiului privind dezvoltarea învățămîntului superior, la a cărui dezbatere publică au participat numeroși oameni de știință și cultură, cadre didactice, studenți, specialiști din toate domeniile de activitate. **Studenții țării noastre, al căror număr se ridică în prezent la peste 140 000, au fost întîmpinați și în acest an cu noi dovezi ale eforturilor depuse de întregul popor pentru a le crea condiții optime de trai și învățătură : noi spații de învățămînt însumînd o suprafață construită de peste 277 000 m², 2 400 locuri în cămine, 2 cantine la care vor putea servi masa 2 800 studenți, aparatură didactică de laborator în valoare de aproape 30 000 000 lei, necesară lucrărilor practice.**

O dată cu deschiderea cursurilor, un alt mare oraș al țării, Ploieștiul, a intrat în rîndul centrelor universitare prin înființarea unui institut de petrol, care va pregăti cadre cu calificare superioară necesare industriei petroliere.

ÎNVĂȚĂTURA — ÎNDATORIRE FUNDAMENTALĂ A STUDENȚILOR

Plenara a analizat pe larg principalele rezultate și învățăminte desprinse din munca desfășurată în anul universitar trecut și, pe această bază, a adoptat măsuri practice pentru aplicarea pe mai departe a hotărîrilor Conferinței a VI-a a U.A.S.R. Deși perioada care s-a scurs de la acest eveniment de seamă în viața tineretului universitar se rezumă la un semestru și o vacanță, **bilanțul activității asociațiilor evidențiază realizări care ilustrează strădania pentru traducerea în viață a sarcinilor cuprinse în documentele Conferinței în aproape toate domeniile.**

După primele două sesiuni ale anului universitar trecut, releva referatul prezentat în plenară, 88,4 la sută din totalul studenților promovați au obținut medii între 7—10, iar în multe colective acest procent este și mai mare.

În această vară, peste 19 000 de tineri au absolvit institutele de învățămînt superior, sporind rîndurile specialiștilor din fabrici și uzine, șantiere, ogoare, școli, institute de cercetare și instituții artistice.

Continuînd preocuparea pentru îmbunătățirea muncii cercurilor științifice studențești, asociațiile au reușit să asigure diversificarea formelor de activitate și a mijloacelor necesare deprinderii studenților cu munca de documentare și informare științifică.

Este normal însă ca la încheierea unui an universitar munca studenților și a asociațiilor să fie confruntată cu rezultatele obținute la examene, care constituie principalul criteriu de apreciere a preocupării studenților față de învăță-

(Continuare in pag. 6-7)

VS

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 36

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XII • SIMBATĂ 4.XI.1967

Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii". București. Redacția: Str. Brezoianu, 13 Telefon: 14 02 15

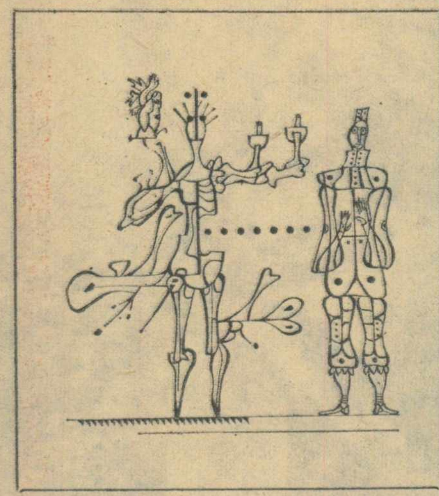
ATITUDINEA STUDENȚEASCĂ

UNDE EXPUN ARTIȘTII STUDENȚI ?

Pornind de la ideea necesității unei săli de expoziție pentru lucrările studenților de la Arhitectură și Arte plastice am solicitat cîteva păreri ale unora dintre cei interesați în această problemă. *„Consider că înființarea unui salon de artă plastică numai pentru noi ar fi o mare realizare. Aici am putea veni în contact cu criticul exigent care este publicul mult mai devreme și în felul acesta cei care am expune ne-am cunoaște mai bine direcția evoluției ulterioare"*, ne spune Octavian Mihăilescu, din anul V Arhitectură. *„Un salon permanent de artă studențească* — ne declară Nicolae Știrbu, student al Institutului de arte plastice — *ar trebui să aibă un regim de expoziție gratuită, să aibă o individualitate muzeistică, o personalitate proprie în Capitală și poate chiar în alte mari centre universitare. Acest salon este acum mai necesar ca oricînd datorită măririi numărului de lucrări valoroase create în ultimul timp de studenți."*

Gheorghe Turcu, din anul IV Sculptură al Institutului de arte plastice crede că *„înființarea unei expoziții permanente a artiștilor studenți ar fi nu numai un factor de emulație și popularizare a artei plastice studențești, ci ar crea chiar posibilitatea valorificării lucrărilor și a întemeierii unui fond plastic studențesc."*

Iată dar că necesitatea unui salon de artă plastică al tinerilor creatori din mediul universitar este demonstrată. Din păcate nu există încă o asemenea instituție. De nenumărate ori am întîlnit mini-expoziții sau vernisaje ad-hoc, organizate ocazional de studenți fie la diverse reuniuni studențești, fie la ședințele cenaclului literar „Junimea". Evident, aceste întîlniri, expuneri, sînt extrem de utile, dar, datorită caracterului lor efemer, nu satisfac decît în mică măsură scopul urmărit. Cauzele care stau la baza nerealizării acestui deziderat sînt multiple. Una dintre ele și cea mai spinoasă este lipsa de spațiu. Din sondajele făcute reiese că a existat într-o poziție centrală a orașului un local destinat inițial folosirii ca sală de expoziție și utilizat de cîteva ori ca atare, unde însă funcționează acum cantina dietetică a centrului universitar București. Credem că acest spațiu ar trebui redat destinației sale inițiale sau dacă în vechea sală nu se poate realiza acest deziderat, e timpul să se caute un spațiu asemănător în altă parte. Ne gîndim, de exemplu, la o parte din localul cantinei din pasajul Victoria, aparținînd actualmente I.M.F. București, local care prezintă toate însușirile necesare și pentru amenajarea unui bar studențesc.

Așteptăm, așadar, o inițiativă în acest sens din partea asociației studenților din centrul universitar București, inițiativă care ar putea fi sprijinită și de Ministerul Învățămîntului prin rectoratele institutelor vizate și care ar găsi cu siguranță un ajutor și o îndrumare atentă din partea Comitetului pentru Cultură și Artă de pe lîngă Sfatul Popular al Capitalei, așa cum ne-a asigurat secretarul acestui for, tovarășul lector univ. Ghiță Florea.

Cornel VALEANU

RECOMANDAT EXPRES

PE ADRESA IEȘENILOR

Majoritatea căminelor ieșene sînt bine întreținute, oferind studenților condiții optime de odihnă și pregătire. Din păcate nu peste tot gospodarii au fost la înălțimea cerințelor. Astfel, în căminul nr. 3 al complexului Institutului agronomic reparațiile sînt în toi abia acum, la începutul lui noiembrie. Aflăm de la directorul complexului, Mihai Nicuță, că reparațiile au început de la 1 ianuarie ! !

În același cămin lipseau covoarele, fapt motivat de tovarășul director prin lipsa unei repartiții de fonduri de la minister. De fapt, însă, cererea adresată ministerului pentru obținerea acestei repartiții a fost trimisă abia acum cîteva zile, așa că administrația complexului a încercat să ne ducă cu preșul. Tot relativ la cămine, de data aceasta ale Politehnicii, remarcăm că există un singur director coordonator pentru patru complexe, așezate la distanțe mari unul de altul. Aceasta produce greutăți în buna administrare a celor patru complexe, de aceea sugerăm numirea a încă unui director coordonator.

DÎND DIN GROPI ÎN... GROPI

Studenții Universității „Al. I. Cuza" din Iași își desfășoară acțiunile de muncă patriotică în noua Grădină botanică a orașului. Din păcate modul în care sînt uneori organizate aceste acțiuni pune un serios semn de întrebare asupra valorii și eficacității lor. Un exemplu: la o astfel de acțiune studenții anului III Istorie au primit sarcina să sape gropi în timp ce, cîțiva metri mai încolo, studenții anului III Științe economice astupau gropi ! Citind rîndurile scrise pe această temă de corespondentul nostru G. Strungă ne-am amintit de eroul unei povești a lui Creangă care căra în casă soarele cu obrocul. Ar fi cazul ca organizatorii acțiunilor de muncă patriotică să acorde o atenție sporită activităților pe care sînt puși să le îndeplinească studenții de către întreprinderile care solicită acest ajutor. Altfel, așa cum s-a semnalat la recenta plenară a Consiliului U.A.S.R., se va ajunge la efectuarea unor activități mărunte sau chiar inutile și în orice caz în afara sensului și conținutului pe care trebuie să-l aibă acțiunile de muncă patriotică.

CE MÎNCĂM ÎN PAUZĂ ?

În repetate rînduri studenții de la Institutul politehnic, I.M.F. sau Universitatea ieșeană ne-au semnalat lipsa în cadrul acestor institute a unor mici bufete sau baruri unde studenții să poată servi o gustare în pauzele dintre cursuri sau seminarii. E regretabil că nu s-au luat încă măsuri în acest sens așa cum s-a făcut la Agronomie, unde totuși bufetul funcționează prost. Ne amintim că în urmă cu cîțiva ani în aceste institute existau asemenea bufete. Ar trebui să se treacă de urgență la înființarea lor la Universitate, Politehnică, I.M.F. și Conservator, mai ales că există posibilități reale în acest sens atît din partea institutelor, care pot oferi spațiul necesar, cît și din partea organizațiilor comerciale locale.

FORMALISMUL FIRMELOR

O gălăgie neobișnuită străbate de cîtăva vreme coridoarele căminului nr. 3 al Institutului politehnic București de pe Calea Griviței nr. 130. Noaptea, din oră în oră (cel puțin !), incidentele violente sînt produse de vocile unor întîrziați, care țin cu dinadinsul să-și facă prezența simțită. Interesîndu-ne la sursă, aflăm că, în ciuda firmei etalate în stradă, căminul nu mai e locuit de studenții-ingineri, ci... de studenți de la I.A.T.C. și I.C.F.

Acum gălăgia e explicabilă, dar... cum rămîne cu firma ?

P. S. O situație similară găsim — minus atmosfera turbulentă ! — la căminul nr. 5 de pe strada Brezoianu 35 A! Aici locuiesc... alt soi de locatari — dar firma, personalul, actele etc. continuă să rămînă ale Politehnicii bucureștene.

CINECLUB FĂRĂ... APARAT DE FILMAT

Cineclubul Casei de cultură a studenților din București, cel mai vechi cineclub studențesc din țară, este de multă vreme solicitat de zeci de studenți iubitori ai filmului. Cu ani în urmă se realizau aici filme scurte, documentare, satisfăcînd apetitul amatorilor de film. Conducerea cineclubului se arată și în acest an binevoitoare, dar filme nu se pot realiza. Fiindcă un element de bază, aparatul de filmat, nu funcționează. Nu sînt fonduri ? Sînt alte activități mai importante, care cumulează toate direcțiile interesului conducerii casei de cultură ? Ne ducem la ședințele de lucru, discutăm, fumăm. Apoi iar discutăm și iar fumăm... Dar filmul ?

CUM FACE FEMININUL ȘI MASCULINUL DE LA CURSUL DE „AGROCHIMIE" ?

Cea mai grea materie a anului III Agronomie este „Agrochimia". La un asemenea obiect manualul este absolut necesar. Dar din 1963, cînd a apărut prima ediție, manualul a devenit o raritate. Anul acesta puținele exemplare au fost repartizate cîte două la fiecare grupă (25—27 studenți). Un exemplar pentru fete, unul pentru băieți. Pentru a ajunge la un manual un student oarecare trebuie să aștepte săptămîni întregi. Disputa a început de pe acum. Din nefericire cei care locuiesc în oraș ajung și mai rar la un manual.

Este inexplicabil de ce titularul disciplinei, prof. dr. David Davidescu, vicepreședinte al Consiliului Superior al Agriculturii, cu autoritatea domnieisale, nu întreprinde nimic pentru scoaterea unei noi ediții a manualului.

ANUNT

Incepînd cu data de 8 noiembrie, revista noastră apare MIERCUREA. In fiecare miercuri dimineața cereți, deci, la chioșcuri — „Viața studențească"!

INTERVIUL — EXPRESIE A CURIOZITĂŢII ; CURIOZITATEA — ATRIBUT AL TINEREŢII... DOI STUDENŢI BUCUREŞTENI, MIHAI RĂDULESCU (AN IV, ENGLEZĂ) ŞI RADU TIMOFTE (AN II, LIMBĂ ŞI LITERATURĂ ROMÂNĂ), NE-AU ADUS LA REDACŢIE INTERVIURILE PE CARE LE PUBLICĂM MAI JOS, FAPTUL ÎN SINE ILUSTRÎND, PRINTRE ALTELE, GUSTUL PENTRU CUNOAŞTERE AL TINERETULUI NOSTRU STUDIOS. INVITÎND ŞI PE ALŢI COLEGI SĂ COLABOREZE ÎN ACEST DIFICIL GEN AL PUBLICISTICII MODERNE, DĂM CUVÎNTUL CELOR DOI OASPEŢI AI NOŞTRI, CARE AU STAT...

DE VORBĂ CU:

VIDA GEZA

Nu se putea să-l găsim decît cioplind. Mîna obişnuită cu dalta, ciocanul şi securea transmite vizitatorului care o strînge nu numai senzaţia unei învăluitoare cordialităţi, dar şi ceva din esenţa tare a lemnului în care închipuie figurile, devenite acum familiare, ce populează fantastic atelierul şi-i dă un aer de severă ospitalitate.

— Nu mă sfiesc să afirm existenţa în arta noastră a unei adevărate renaşteri, cu un puternic caracter naţional. Aceasta din două motive ce mi se par esenţiale : 1) ponderea fenomenală a elementului popular, asimilat şi simţit ca fiind crescut într-un trup sănătos şi 2) legăturile, niciodată aşa de puternice ca în ultimii ani, cu experienţele valoroase ale culturii altor popoare. Natural, tineretul caută forme noi de expresie, legate, desigur, de epoca în care trăim ca artişti şi cetăţeni. Căutările cer timp şi răbdare şi, înainte de toate, conştiinţa finalităţii actului creator. Un artist, tînăr sau vîrstnic, este implicit un cetăţean responsabil, un om al epocii ; a înţelege acest adevăr este esenţial. Urmăresc cu atenţie şi interes evoluţia tinerilor. Am remarcat seriozitatea căutărilor — şi prin urmare şi rezultatele — sculptorilor G. Apostu şi V. Roman, apreciaţi atît la noi, cît şi peste hotare. Au *ceva de spus*, şi *reuşesc* tocmai pentru că se încadrează firesc perioadei de creaţie pe care am încercat s-o definesc. Rezultatele lor şi ale altor tineri talentaţi arată că arta noastră a atins un serios nivel şi că începe o nouă direcţie în sculptura noastră. N-aş putea spune exact care va fi această direcţie. În orice caz — se poate vedea clar, asta o observă şi străinii — ea este profund naţională, românească.

Artişti plastici străini vin să vadă la noi ceea ce ei au pierdut, căci folclorul nostru trăieşte încă intens, şi deci îl putem studia pe viu. El este în noi, în fiecare. Diversitatea asimilării şi interpretării, a însuşi actului creator deci, este o chestiune de temperament, vocaţie şi conştiinciozitate. Trebuie să fim români în tot ceea ce facem, şi asta înseamnă continuitate.

— Care sînt părerile dumneavoastră, deşi nu sînteţi „profesor", în legătură cu reţeaua de institute de artă şi modul în care se face instruirea studenţilor ?

— Eu nu sînt pedagog, dar mă interesează permanent soarta viitorilor noştri artişti. Ştiu că, actualmente, există două tipuri de facultăţi de artă plastică : unul cu o durată de şcolarizare de şase ani şi unul cu o durată de trei ani. Institutele de trei ani au sarcina de a pregăti profesori, dar în ultimă instanţă şi institutele de şase ani îşi pregătesc absolvenţii tot pentru catedrele de desen. Iată de ce nu ştiu dacă e cazul ca, paralel cu acestea, să funcţioneze şi institutele de trei ani. Pe noi ne interesează arta adevărată, şi asta nu se poate învăţa în trei ani. O soluţie e obligatorie — ori creşterea numărului institutelor de şase ani, ori sporirea numărului de locuri la cele existente.

— Ne-aţi putea da cîteva sugestii privind îmbunătăţirea pregătirii profesionale a tinerilor artişti ?

— Nu cunosc prea amănunţit programa de învăţămînt a institutelor, dar insist asupra rolului esenţial al contactului cu viaţa materială şi spirituală a poporului, şi asta nu în mod descriptiv, momentan, ci în dezvoltare istorică. *Se pare că există o seamă de materii care încarcă studentul, îi distrag atenţia de la esenţă.* Important este ca el să termine studiile bine pregătit *în ale meseriei*. După ce termină institutul, cînd are talentele (atît cît îi permite experienţa şi vocaţia) desluşite, abia atunci începe adevărata încercare a tînărului artist. Îmi permit să atrag atenţia şi asupra rolului practicii studenţilor. Este fără îndoială un lucru bun. Dar, fiind organizată o dată pe an, primeşte un caracter circumstanţial, şi nu rareori mi s-a părut că studenţii de la arte plastice prea seamănă în practică cu nişte turişti excentrici. Cred că s-ar putea găsi, alături de aceasta, şi alte forme. Nu trebuie neglijat însă esenţialul : *studiul individual*, căci (să nu uităm) marii artişti s-au format singuri. Aci, nu numai eu, care nu sînt pedagog, dar nimeni nu poate interveni.

— O întrebare indiscretă : la ce lucraţi în prezent şi ce planuri aveţi ?

— Fie ! O expoziţie pentru toamnă, la Baia Mare şi Bucureşti, în care vreau să prezint cîteva lucrări din viaţa spirituală a „Moroşenilor" *(aşa-i place maestrului să-i numească pe acei fantastici oameni din nord printre care îşi petrece multe clipe, şi la care se întoarce cu multă plăcere oricînd, maramureşenii, n.n.).* În special legende... Iată cîteva titluri : „Fata pădurii", „Omul nopţii", „Ursitoarele", „Priculiciul de mînă" etc. Pregătesc de asemenea pentru anul viitor un monument al voievodului transilvan Gelu, ce va fi ridicat la Gherla.

Radu TIMOFTE

THOMAS FITZSIMMONS

Poetul american THOMAS FITZSIMMONS, profesor la OACKLAND UNIVERSITY din Rochester, statul Michigan, se află în ţara noastră cu scopul de a ţine un curs de istorie a literaturii americane la Universitatea Bucureşti.

— Dar nu sînt un învăţat. Studenţii nu vor afla date de la mine. Vor învăţa cum se poate participa la o lectură cu maximum de intensitate, fără a lăsa nici un detaliu netrăit. Sînt poet

— Care e specialitatea dumneavoastră la OACKLAND UNIVERSITY ?

— Aceea de poet. Această nouă universitate americană primeşte în sînul ei fie un poet, fie un pictor, fie vreun alt artist.

— Rolul acestora fiind... ?

— ...De a crea un echilibru între catedră şi viaţă, de a fi o prezenţă vie în rîndurile profesorilor. Un stimulent şi sfătuitor pentru puţinii tineri dintre studenţii ce vor să se dedice creaţiei. E un ajutor dat artei de către oficialitate.

— Şi în ce constă examenul pe care îl dau studenţii cu „poetul universităţii" ?

— Nu dau examen.

— E o regulă generală ?

— E la alegerea profesorilor. Unii optează pentru metodele tradiţionale.

— Contactul direct cu un poet uşurează probabil studenţilor ce fac literatură să-şi publice lucrările...

— Rareori publică studenţii în alte reviste decît în cele studenţeşti. Scriu prost. Sînt prea tineri.

— Totuşi, în anumite cazuri sînt ajutaţi, nu ?

— Am lansat şi eu un poet foarte talentat : BUZZY KLINCKENBERGER. Are 18 ani. Am lucrat şi pentru NATIONAL ENDOWMENT FOR THE ARTS, instituţie care trimite cercetători pe teren pentru depistarea tinerelor talente.

— În ce mod sînt aceştia emulaţi ?

— Însăşi recomandarea lor reprezintă mult, pentru că îi face cunoscuţi revistelor literare şi editurilor. Mai mult, primesc un premiu consistent ce le îngăduie, pentru o bucată de vreme, să se ocupe doar de munca de creaţie.

— Care este concluzia cea mai de seamă, în legătură cu literatura, la care aţi ajuns şi pe care intenţionaţi să o transmiteţi studenţilor noştri ?

— Să ne întoarcem la text. Critica are o funcţie secundară. Să presupunem că avem în faţă o floare. Începem să-i analizăm părţile componente : aici sînt petalele, dincoace tulpina, ici frunzele ; le descriem cu migală şi, cu multă răbdare, obţinem o a doua floare. Această disecţie ne duce la distrugerea operei artistice. Al doilea mod de a lua contact cu floarea este să ne concentrăm atenţia asupra ei, în cazul nostru asupra operei de artă. Ceea ce citeşti trebuie trăit la maximum. Vreau să ajut studentul să-şi folosească cît poate mai mult sensibilitatea. Ştiţi, nu există nici un detaliu dintr-o carte, nici o silabă care să poată fi parafrazată. Toate se rezumă la tensiunea cu care asimilezi cele citite.

— Chiar şi detaliile obişnuite, cele informative ?

— Arta nu trebuie să informeze, ci să exploreze. Prin artă nu se transmit decît experienţe noi. Dacă vrei să afli ceva despre ultimul strigăt al tehnicii, mergi la cinema.

Arta cercetează. Amănuntele cele mai de rînd ale familiarului trebuie reluate într-una, în căutarea aspectului lor încă nezărit, în căutarea misterului, în numele demolării clişeelor. Să căutăm într-una, cu îndrăzneală.

— Dacă arta e cercetare, atunci unde este diferenţa dintre artist şi omul de ştiinţă ?

— Omul de ştiinţă este cel ce posedă metoda de a analiza fenomenele organizate la un nivel relativ simplu, fie ele şi biologice. Formele organice adeseori îl depăşesc. Mijloacele lui nu sînt suficient de complexe pentru a sonda complexul. Artistul se află la celălalt pol, într-o arie ce nu se lasă analizată scrupulos, acolo unde toate sînt încîlcite. Freud, care a dăruit multe Apusului, a înţeles cîte a înţeles datorită lui Dostoievski şi studiului religiilor. Artele pregătesc terenul pentru ştiinţă.

— Dar nu folosesc şi ele, la rîndul lor, ştiinţa ?

— Ba da, pentru a se pune la curent cu ultimele date, pentru a şti de unde pleacă. Apoi înaintează singure.

— Arta, deci, ar putea fi denumită AVANGARDĂ A OMENIRII ?

— Mai mult : tinereţea cea mai îndrăzneaţă, cea mai speculativă, cea mai imaginativă a minţii omeneşti. Ştiinţa este cea mai grijulie parte a minţii omeneşti, cea mai precisă, cea mai limitată, cea mai analitică. Rigoarea ştiinţifică este aceea a preciziunii detaliului, a răbdării ; omul de ştiinţă lucrează cu valori gata stabilite. Scriitorul se rupe de valorile stabilite şi nu rareori se depărtează într-atîta de ele, încît uită cine este şi ce este. El trebuie să aibă îndrăzneala de a ieşi dincolo de limite fără a avea binecuvîntarea, liniştea şi certitudinea pe care le dă omului de ştiinţă proba. Artistul n-are niciodată certitudini.

Artistul **este profesor**, deoarece îţi îmbogăţeşte experienţa. Şi **nu e profesor**, neincercînd să-ţi impună un punct de vedere. Scriitorul îl împinge pe cititor spre contemplare, **nu convinge, nu informează.** El îl ajută pe cititor să devină tot mai conştient de realitatea înconjurătoare. Omul nu poate spune niciodată că a ajuns la capătul experienţei. Arta mai are un scop pedagogic. E de datoria ei să ne amintească cît de complecşi sîntem ; să nu-i restrîngem domeniul de activitate, pentru a nu restrînge experienţa umană. Arta are în mînă forţele schimbării. N-are argumente, nici mijloace de persuadare. Are speculaţii şi descoperiri.

— Cum reuşeşte arta să facă asta ? Care e taina ei ?

— Stilul.

— Dar ce este stilul ? Omul, cum spune BUFFON ?

— Stilul este omul în momentele cele mai intense ale vieţii sale.

Mihai RADULESCU

SEMICENTENARUL MARELUI OCTOMBRIE

Salvele „Aurorei", vestitoare ale victoriei Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, au stîrnit adînci reverberaţii, în ţara noastră ca şi în întreaga lume, în conştiinţele tuturor oamenilor. La împlinirea semicentenarului Marelui Octombrie trei studenţi evocă în coloanele noastre ecoul pe care acest eveniment istoric l-a avut în mişcarea noastră studenţească şi permanenţa spiritului revoluţionar al leninismului.

ECOURI ÎN CONTEMPORANEITATE

Vestea victoriei Revoluţiei din Octombrie a fost salutată în România cu profundă simpatie şi entuziasm de oamenii muncii, care şi-au manifestat activ solidaritatea cu tînăra Putere Sovietică prin ample acţiuni desfăşurate pe întreg cuprinsul ţării, prin participarea nemijlocită, cu arma în mînă, a unui număr însemnat de fii ai poporului nostru la apărarea statului socialist împotriva intervenţioniştilor.

Puternica mişcare de solidaritate cu Marea Revoluţie Socialistă a cuprins numeroşi tineri între care şi studenţi. Militanţii socialişti, tinerii intelectuali au redactat, tipărit şi difuzat manifeste şi broşuri, au organizat mitinguri şi demonstraţii, au publicat articole în care tineretul era chemat la apărarea cuceririlor revoluţionare ale proletariatului rus. **„Voim să ajutăm poporul muncitor din Rusia! Trebuie să ajutăm revoluţia rusă!"** — se cerea într-un manifest; iar în altul se însera: **„Ziua de 7 noiembrie să fie o zi de agitaţie şi de demonstraţie pentru amnistie politică şi militară, pentru solidaritate cu revoluţia rusă şi cu proletariatul revoluţionar internaţional".**

În rîndurile miilor de oameni ai muncii aflaţi pe teritoriul Rusiei şi care au luptat pentru revoluţie s-au aflat şi un mare număr de tineri muncitori, ţărani, studenţi.

Exemplul studentului Universităţii din Bucureşti, ARITON PESCARIU, rămîne o pildă vie de eroism, de spirit de sacrificiu pentru dreptate socială. Incorporat în armata habsburgică în vara anului 1914, el este făcut prizonier de către trupele ţariste. Internat într-un lagăr, desfăşoară o bogată activitate revoluţionară, vine în contact cu comunişti ruşi, citeşte cu nesaţ literatură marxistă. Ariton Pescariu se alătură miilor de prizonieri români care au intrat în foc pe baricadele revoluţiei. În lagărul de la Darniţa munceşte asiduu pentru formarea detaşamentului român de voluntari. În cursul activităţii sale revoluţionare Ariton Pescariu îl cunoaşte pe Lenin. După ce se întoarce în ţară este arestat şi închis la Alba Iulia, iar datorită regimului din închisoare se îmbolnăveşte de ftizie şi moare în 1920.

O altă figură luminoasă este aceea a militantului comunist TIMOTEI MARIN. Perioada de avînt revoluţionar a mişcării noastre muncitoreşti de după terminarea primului război mondial şi victoria lui Octombrie l-a găsit student la Facultatea de litere a Universităţii din Iaşi. Reuşind să-i mobilizeze activ pe colegii săi, Timotei Marin a fost în fruntea acţiunilor organizate de studenţii ieşeni în toată această perioadă, inclusiv a mitingurilor şi manifestărilor de solidaritate cu cauza revoluţiei socialiste din Rusia. Cînd în martie 1921 Timotei Marin este arestat împreună cu alţi luptători pentru crearea Partidului Comunist Român, în fişa sa de încarcerare se consemna că în calitatea de preşedinte al cercului studenţesc „a **desfăşurat o deosebită activitate în mişcările socialiste locale** (din Iaşi — n.n.), **la întrunirile cărora lua parte cu mulţi studenţi".**

Înfruntînd regimul de teroare fascist tinerii patrioţi, în frunte cu uteciştii, au luptat sub steagul Partidului Comunist pentru înlăturarea dictaturii militare şi scoaterea ţării din războiul hitlerist, pentru o Românie liberă şi democrată. Alături de comunişti încercaţi şi-au dat viaţa luptînd împotriva dictaturii fasciste VASILE TUDOSE, secretar al C.C. al U.T.C., FILIMON SÎRBU, studentul utecist JUSTIN GEORGESCU şi alţi numeroşi tineri antifascişti. Devotamentul faţă de cauza partidului şi poporului, manifestată în acţiunile curajoase de luptă împotriva regimului burghezo-moşieresc, pentru o viaţă mai bună, acţiunile de solidarizare cu primul stat socialist din lume, reprezintă pentru noi, generaţia de astăzi, un prilej de mîndrie, un îndemn de a participa cu tot entuziasmul la înflorirea patriei socialiste.

Maria Anca PÎRJOL
studentă, anul V, Facultatea de istorie — Universitatea Bucureşti

★

Vasta mişcare de solidarizare internaţională cu Marea Revoluţie Socialistă a cuprins în rîndurile sale elementele cele mai progresiste ale tinerei generaţii, inclusiv din ţara noastră. Sintetizînd în cîteva fraze importanţa momentului, autorul unui apel intitulat **„Către tineri"**, publicat în **„Foaia Tînărului"** din 1 decembrie 1918, scria: **„Lumea veche se prăbuşeşte... În locul ei de la Răsărit se ridică o lume nouă, cu idei noi, cu aşezăminte noi...".**

Numeroase materiale publicate de ziarul mişcării socialiste de tineret din România în primii ani după 1917 au ca subiect Rusia sau ecoul Marelui Octombrie în Europa. În numărul din iulie 1919, sub titlul **„Şcolile, cărţile şi cultura în Rusia Sovietică"**, se face o trecere în revistă a victoriilor Puterii Sovietice pe frontul cultural. Autorul relatează cu sinceră admiraţie despre noua organizare a universităţilor, despre creşterea numărului de studenţi şi asigurarea accesului liber, gratuit, în învăţămîntul superior. **„Tineretul socialist"**, în numărul său din 7 octombrie 1919, sub titlul **„Tineretul rus"**, face un istoric al dezvoltării pînă în acel moment a mişcării de tineret din Rusia sub conducerea P.C.U.S.

Inserînd la 15 iunie 1921 articolul intitulat **„Rolul social al studenţimei"** ziarul îşi propune să se ocupe mai îndeaproape de cercurile tineretului intelectual. Prezentînd exemplul studenţimii ruse participantă la Revoluţia din Octombrie şi indicînd sarcinile luptei tineretului nostru universitar autorul conchide: **„În acest mod se va pregăti teoretic şi practic studenţimea pentru marele rol social ce-l are a-l exercita în epoca noastră de adînci prefaceri sociale".**

Organizaţia Tineretul muncitor din România, din care făceau parte şi studenţi, a organizat la 5 septembrie 1920 un miting al tineretului Capitalei, care a protestat împotriva intervenţiei imperialiste contra primului stat al muncitorilor şi ţăranilor.

Ion COMAN
student, anul V, Facultatea de istorie — Universitatea Bucureşti

NEMURITOAREA PREZENŢĂ A SPIRITULUI LENINIST

...Dimineaţă rece de august, aşa cum sînt multe din zilele verii moscovite. O ploaie măruntă şi pătrunzătoare se cerne peste pădurile de mesteceni din jurul capitalei sovietice. În ciuda ploii, grupul de turişti îşi aşteaptă rîndul în parcul Muzeului din Gorki, localitate în care şi-a petrecut ultimii ani din viaţă Vladimir Ilici.

Ghidul ne conduce prin parc spre clădirile muzeului. Un cordon de catifea roşie opreşte trecerea pe una din cărările parcului: ni se spune că pe această alee a fost condus pe ultimul său drum corpul neînsufleţit al lui Lenin. Nimeni nu a mai trecut pe aci din ziua aceea de ianuarie.

Intrăm în clădirea cea mică a muzeului, prima în care a locuit familia Ulianovilor. Totul impresionează prin simplitate şi sobrietate. Camera lui Lenin: divanul, un dulap şi masa de lucru în faţa ferestrei. Apoi, camera de zi în care se aduna toată familia şi unde, adesea, Lenin venea să lucreze. Alături, camera Nadejdei Konstantinovna Krupskaia, camerele surorilor. Peste tot, atmosferă intimă, calmă, parcă anume creată pentru studiu şi odihnă.

Vizităm apoi parcul în care-şi petrecea Lenin clipele de răgaz: banca, aleea preferată, drumul pe care mergea la vînătoare, stejarul secular.

Intrăm în „Casa cea mare", fosta proprietate a unui general din poliţia ţaristă. Aci s-a mutat Lenin la recomandarea insistentă a medicilor atunci cînd, în decembrie 1922, au început să apară din nou simptomele unui puternic surmenaj. În casa din Gorki Lenin a pregătit materialele în vederea celui de al X-lea Congres general al Sovietelor din Rusia şi şi-a întocmit conspectul cuvîntării sale. La 12 decembrie Lenin s-a întors la Moscova; a fost ultima lui zi de lucru în cabinetul de la Kremlin. La 13 decembrie s-a simţit rău şi medicii i-au cerut categoric să înceteze orice activitate şi să plece pentru un timp mai îndelungat la odihnă şi tratament. Spre sfîrşitul lunii decembrie 1922, de îndată ce s-a simţit ceva mai bine, Lenin a hotărît să dicteze o serie de scrisori şi articole în care dorea să-şi exprime părerea cu privire la perspectivele dezvoltării Ţării sovietice, cu privire la orientarea şi sarcinile fundamentale ale partidului pentru consolidarea cuceririlor lui Octombrie. Munca lui Lenin pentru redactarea ultimelor sale articole şi scrisori a fost un adevărat act de eroism. I se permisese la început să dicteze cîte 5—10 minute pe zi, iar mai tîrziu cel mult 30—40 de minute şi era nevoit să se grăbească pentru a avea posibilitatea să spună tot ce avea de spus, tot ce gîndea în legătură cu perspectivele construirii socialismului şi comunismului. Lucra cu o răbdare uriaşă, în mod sistematic. Gîndurile îi erau în permanenţă la viaţa ţării, la munca partidului şi lupta oamenilor muncii. Ghidul continuă să evoce acele zile:

— Lenin urmărea zilnic ziarele şi se interesa de literatură. Cerceta pachetele cu cărţi care soseau la Gorki şi-şi alegea lucrările care-l interesau mai mult: cărţi despre organizarea ştiinţifică a muncii, atlasuri, îndreptare bibliografice şi alte publicaţii. Seara, Nadejda Konstantinovna îi citea cu glas tare literatură beletristică: „Universităţile mele" de Gorki, versuri de Demian Bednîi sau din antologia poeziei revoluţionare. Krupskaia nota în amintirile sale: «Uneori, cînd îi citeam versuri, el privea îngîndurat prin fereastră soarele care apunea. Ţin minte poezia care se încheia cu cuvintele: „Niciodată, niciodată, comunarzii nu vor deveni robi"».

Ne continuăm vizita prin casa care păstrează pretutindeni urmele prezenţei şi activităţii lui. În sufragerie masa pusă pentru ceai aşteaptă parcă sosirea lui Lenin în mijlocul familiei şi al oaspeţilor care-l vizitau adesea. Aparatul de proiecţie e pregătit să-i ofere unul din filmele mute sau jurnalele de actualităţi ale epocii. Fotografii sau desene evocă vizitele unor delegaţii de muncitori şi ţărani, diferite întîlniri de lucru şi prieteneşti...

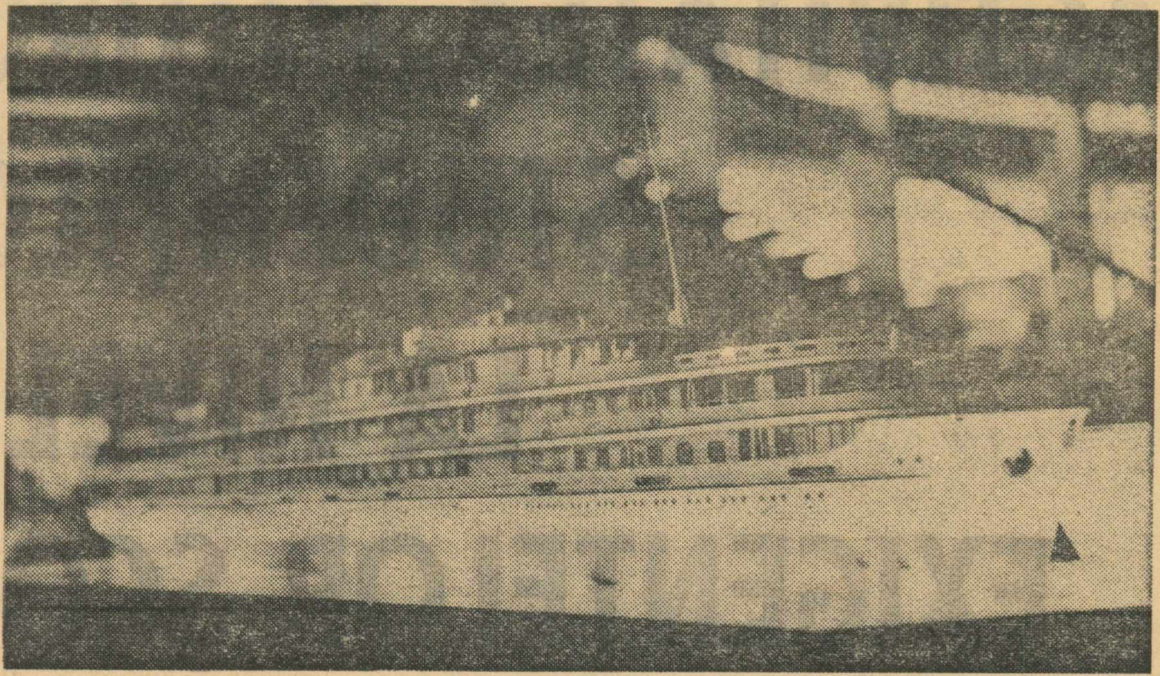
În birou, fila de calendar neruptă aminteşte ziua în care Lenin n-a mai coborît să lucreze. În camera în care şi-a petrecut ultimele clipe, pe noptieră, cîteva sticluţe de medicamente şi cărţi; printre ele „Dragoste de viaţă" de Jack London.

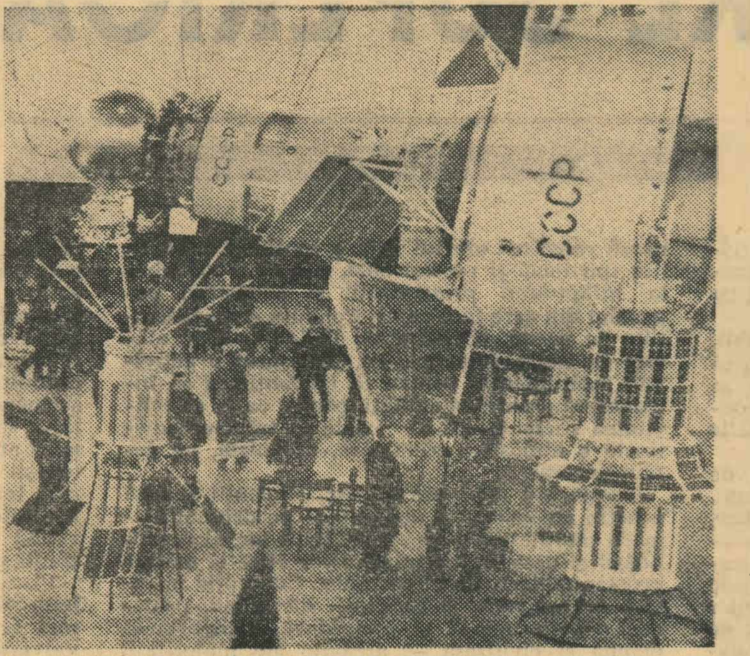
Pe un panou citim un extras din apelul lansat a doua zi după moarte de Comitetul Central al partidului: **„Niciodată încă după Marx istoria mă-reţei mişcări de eliberare a proletariatului nu a cunoscut o figură atît de gigantică cum a fost defunctul nostru conducător, dascăl şi prieten. Tot ce are proletariatul cu adevărat măreţ şi eroic: gîndire neînfricată, voinţă de fier nestrămutată, îndîrjită, atotbiruitoare, ură sfîntă, ură de moarte împotriva robiei şi asupririi, pasiune revoluţionară care mişcă munţii din loc, credinţă nemărginită în puterea de creaţie a maselor, un uriaş geniu organizatoric, toate acestea şi-au găsit o întruchipare măreaţă în Lenin, al cărui nume a devenit simbolul lumii noi de la apus la răsărit, de la miază-zi la miază-noapte".**

Cuvintele ghidului evocă acele zile şi ne dăm cu toţii seama că Lenin trăieşte prin tot ce a gîndit şi a făptuit.

Gabriela MOANGA
studentă, Facultatea de limbă şi literatură română, Bucureş

În cele cinci decenii care s-au scurs de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, în U.R.S.S. au avut loc sub conducerea Partidului Comunist transformări sociale profunde. Organizarea întregii activități economice pe baze socialiste a determinat dezvoltarea forțelor de producție, a științei și a tehnicii sovietice într-un ritm nemaicunoscut în istoria omenirii. Realizările remarcabile ale savanților și tehnicienilor sovietici, etapele principale ale evoluției marcate de știința și tehnica sovietică în cei 50 de ani de existență pot fi urmărite pe viu la „Expoziția industrial-comercială a U.R.S.S." din Capitală, cea mai mare expoziție sovietică organizată anul acesta. Cele peste 15.000 de exponate, prezentate de mai bine de 700 de întreprinderi și organizații sovietice, indică vizitatorului gradul înalt de mecanizare și automatizare care caracterizează industria și agricultura țării vecine, reușesc să convingă și să edifice pe deplin asupra saltului uriaș realizat în numai 5 decenii de știința și tehnica sovietică, prin munca eroică a constructorilor noii orînduiri instaurată de revoluția socialistă.

Prof. S. A. HOLDIN, membru corespondent al Academiei U. R. S. S. :

SUCCESE ȘI PERSPECTIVE ÎN ȘTIINȚA MEDICALĂ SOVIETICĂ

Asupra cancerului s-au emis din cele mai vechi timpuri și pînă în zilele noastre fel de fel de păreri. Foarte mulți îl consideră o boală absolut incurabilă, deși realitatea a dovedit, în parte, netemeinicia acestei teorii descurajante. Astfel se poate afirma că în multe țări (U.R.S.S., S.U.A., Anglia etc.) au fost înregistrate cazuri de vindecare spectaculoasă, de ordinul zecilor de mii, mulți din foștii bolnavi continuînd să trăiască și în prezent. Aceasta se explică în primul rînd prin faptul că știința medicală are la dispoziție în zilele noastre un arsenal de mijloace destul de bogat pentru depistarea și tratarea cancerului în fază incipientă, un loc de frunte ocupîndu-l metodele de tratament chirurgical.

Deși metodele de îndepărtare a tumorilor cu ajutorul bisturiului sau prin cauterizarea lor cu metale incandescente au fost utilizate încă din îndepărtata antichitate, se poate spune că studierea sistematică a metodelor radicale de tratare a cancerului a început relativ de curînd — abia la sfîrșitul secolului al XIX-lea. Acest progres s-a făcut simțit, în ultimele trei decenii ale secolului nostru, în special în chirurgia cancerului, începîndu-se cu aprofundarea studiilor asupra apariției și extinderii tumorii în organism. Astfel, descoperirea căilor de extindere a celulei canceroase a permis stabilirea din ce în ce mai precisă a perimetrelor țesuturilor atacate și de asemenea, asigurarea preîntîmpinării difuzării acestei celule în timpul operațiilor. Mai mult chiar, s-a obținut o însemnată reducere a numărului de recidive locale.

Lărgirea considerabilă a cîmpului de operații și, mai mult decît atît, creșterea lor radicală sub raport calitativ au fost posibile datorită succeselor însemnate pe care ultimii ani le-au adus în domeniul anesteziei și al reducerii riscurilor prin folosirea pe scară largă a transfuziei de sînge sau a diferitelor preparate ajutătoare, cît și a utilizării antibioticelor și a medicamentelor pe bază de sulfamidă în lupta contra infecțiilor.

Dezvoltarea anesteziologiei, lupta încununată de succes împotriva pierderii de sînge, a șocului, infecțiilor și a altor complicații post-operatorii au permis nu numai reducerea simțitoare a pericolelor în multe intervenții, dar și extinderea folosirii tratamentului prin metode chirurgicale. Chirurgii au invadat pur și simplu acest domeniu, considerat pînă nu de mult zonă interzisă. S-a ajuns ca în prezent să se execute cu succes operații de îndepărtare a cancerului esofagului, plămînului, pancreasului și a altor forme de tumoare malignă, inabordabile mai înainte datorită procesului de extindere a tumorii de la un organ la altul. În multe clinici, decesul post-operatoriu s-a redus astfel pînă la 2—5 la sută.

Simultan cu procesul de lărgire a cîmpului de operații în zone inaccesibile mai înainte, se studiază cu succes posibilitatea restabilirii funcțiilor tulburate în urma îndepărtării unor organe indispensabile vieții. Astfel, acum se poate restabili continuitatea tubului digestiv prin înlocuirea esofagului sau a stomacului cu o porțiune din intestinul subțire sau din cel gros. Din intestin se poate realiza chiar și o nouă vezică urinară, în locul celei îndepărtate în urma invadării sale de către cancer.

De asemenea, se pot înlocui porțiuni de os sau chiar articulații întregi, utilizîndu-se pentru aceasta, fie fragmente din alte oase proprii, fie fragmente din oase străine conservate, fie diferite proteze din mase plastice. Într-un mod asemănător se înlocuiesc cu proteze din mase plastice și unele din arterele principale distruse de cancer.

Eficiența tratamentului în urma intervenției chirurgicale asupra cancerului, localizat în diferite regiuni ale corpului, se îmbunătățește an de an. Astfel, la Institutul de oncologie din Leningrad, în formele incipiente de cancer al glandei mamare, s-au obținut ameliorări în cazul a 80—85 la sută din bolnavele supuse tratamentului o perioadă de peste 5 ani ; în cancerul uterului s-au obținut ameliorări la 50—60 la sută din bolnave, în cel al stomacului — la 50—60 la sută, iar în cancerul intestinului gros și al celui subțire — la 60—70 la sută dintre bolnavi. Desigur, aceste rezultate îmbucurătoare, au fost obținute numai în cazurile cînd cancerul nu depășise limitele focarului pentru a se extinde în regiunile învecinate. În momentul extinderii tumorii prin căile limfatice apropiate, rezultatele pozitive ale intervenției chirurgicale sînt cu mult mai scăzute, abia 30—40 la sută dintre bolnavi reușind să supraviețuiască mai mult de 5 ani. În cazul bolnavilor aflați în faze avansate se recurge numai la măsuri pentru atenuarea temporară a suferințelor.

În condițiile de astăzi, nu încape îndoială că se pot executa intervenții chirurgicale asupra cancerului localizat în aproape orice organ, cu condiția descoperirii tumorii în faza dezvoltării ei locale. În cazul bolnavilor la care afecțiunea e descoperită într-o fază mai dezvoltată, îndepărtarea țesuturilor atacate se dovedește insuficientă. Apariția pe neașteptate a recidivelor locale și a metastazelor avansate diminuează categoric succesul intervenției.

Pentru îmbunătățirea rezultatelor în tratarea chirurgicală a cancerului și a prevenirii apariției recidivelor și metastazelor, în ajutorul chirurgiei sosesc alte metode de tratament și anume radioterapia anteoperatorie și uneori chiar postoperatorie, chimioterapia îndreptată către distrugerea celulelor tumorale care n-au putut fi îndepărtate în timpul operației și, de asemenea, hormonoterapia, permisă în anumite cazuri pentru a încetini evoluția bolii, a îmbunătăți starea bolnavului, a-l face activ și capabil de muncă. De exemplu, în 50 la sută din cazurile de cancer stomacal nerezecat, la Institutul clinic experimental de oncologie din Moscova s-a obținut prelungirea în mai mică sau în mai mare măsură a duratei de ameliorare parțială a bolii, iar uneori chiar resorbția aproape totală a tumorii.

Tratamentul contemporan al formelor avansate ale cancerului se sprijină, așadar, nu numai pe îndepărtarea prin mijloace chirurgicale a celulelor cancerizate, ci și pe folosirea unui întreg complex de procedee radiologice și chimice ca și, mai ales, pe influența comună a acestora asupra organismului bolnav.

Problema chirurgiei și tratamentului complex al cancerului este studiată cu eforturi sporite în multe țări ale lumii. După cum îmi este cunoscut, la elucidarea și îmbogățirea ei și-au adus și-și aduc o contribuție activă savanți români dintre cei mai talentați, printre care Toma Ionescu, T. Nasta, V. Marinescu, I. Făgărășanu, O. Costăchel, F. Manolache, I. Țurai Chiricuță și alții. Le doresc mari succese în eforturile nobile în lupta noastră comună cu tumorile maligne.

(Urmare din pag. 1)

ACTIVITATEA TUTUROR STUDENŢILOR LA NIVELU[L] EXIGENŢELOR ŞCOLI[I] NOASTRE SUPERIOAR[E]

tură, a activităţii celor chemaţi să contribuie şi să răspundă de pregătirea şi educarea viitorilor ingineri, profesori, medici, artişti.

Analizînd în acest spirit munca desfăşurată, plenara a apreciat că **se menţine încă ridicat numărul pierderilor prin nepromovare şi exmatriculare. În condiţiile economiei noastre planificate şi extrem de dinamice, aceasta înseamnă atît întîrzierea intrării în producţie a mii de specialişti, cît şi irosirea unor importante fonduri băneşti.**

Aceasta este şi o consecinţă a faptului că se accentuează tendinţa de scădere a procentului de integralişti după primele două sesiuni de examene. Este drept că o parte a studenţilor, în dorinţa de a se pregăti mai temeinic şi a obţine rezultate mai bune, şi-au planificat promovarea a 1—2 examene în sesiunea de toamnă.

Există însă — s-a arătat în plenară — un număr însemnat de studenţi care îşi amînă în mod nejustificat un număr mai mare de examene pentru sesiunea din toamnă, iar o parte a acestora, nepregătindu-se temeinic, sporesc procentul celor ce nu promovează anul de studii.

Subliniindu-se faptul că rezultatele procentuale ale promovării în unele institute este şi rodul sporirii exigenţei corpului profesoral, **plenara a atribuit această situaţie existenţei unui mare număr de studenţi care nu-şi îndeplinesc la timp obligaţia elementară de a învăţa, nu învaţă ritmic, întîrzie predarea lucrărilor şi proiectelor, absentează ori au o prezenţă formală la cursuri şi seminarii, îşi amînă în mod nejustificat examenele de la o sesiune la alta.**

Pentru activitatea viitoare este de mare însemnătate recunoaşterea fermă, deschisă, a faptului că preocuparea pentru mobilizarea studenţilor la învăţătură nu a constituit în cazul a numeroase asociaţii studenţeşti o problemă de interes major şi permanent, că adeseori s-a acţionat sporadic şi ineficient pentru transpunerea ei în viaţă.

În plenară s-a desprins concluzia că **multe asociaţii nu au trecut hotărît la traducerea în fapt a sarcinilor trasate de Conferinţa din februarie, nu simt încă răspunderea faţă de modul în care studenţii îşi îndeplinesc obligaţiile şcolare, nu acţionează consecvent pentru statornicirea în ani şi grupe a unui climat favorabil studiului.**

Aşa cum se sublinia, se vorbeşte prea mult despre importanţa învăţăturii şi despre ceea ce trebuie făcut în legătură cu aceasta, dar preocuparea pentru îmbunătăţirea practică a activităţii de studiu a tuturor studenţilor se limitează adeseori la adunări şi şedinţe, la prelucrări ineficiente. **Realitatea impune să se depăşească acest stadiu al discuţiilor de principiu şi să se treacă peste tot la activităţi concrete, de zi cu zi.** Activul asociaţiei, alături de activul U.T.C. din facultăţi şi institute, formate dintr-un mare număr de studenţi — dintre cei mai buni — pot şi trebuie să contribuie la sporirea preocupărilor pentru învăţătură ale tuturor studenţilor, prin exemplul personal, printr-o atitudine combativă, promptă, atunci cînd situaţia o cere, faţă de acei tineri care neglijează învăţătura, dovedesc comoditate şi superficialitate, ca şi printr-un ajutor concret dat în mod colegial acelor studenţi conştiincioşi dar care întîmpină greutăţi la învăţătură. Asociaţiile vor trebui să solicite sprijinul asistenţilor tineri, ca şi al tuturor cadrelor didactice, pentru a găsi soluţii corespunzătoare de îmbunătăţire a activităţii de studiu a tuturor studenţilor.

Principala sarcină ce revine asociaţiilor în noul an universitar, a subliniat referatul, după ce a analizat pe larg neajunsurile din activitatea unor asociaţii studenţeşti, este ca prin întreaga lor activitate să contribuie în mult mai mare măsură la sporirea răspunderii patriotice a fiecărui student faţă de pregătirea sa profesională, pentru obţinerea unor rezultate superioare la învăţătură.

Asociaţiile studenţeşti vor trebui să pună pe prim planul activităţii lor preocuparea pentru îmbunătăţirea muncii educative în facultăţi pentru a determina pe toţi studenţii la o muncă independentă şi responsabilă, pentru a crea climatul unei autentice răspunderi personale faţă de învăţătură şi a asigura, în acelaşi timp, o poziţie intransigentă faţă de orice tendinţă de încălcare sau subestimare a normelor vieţii universitare, a atribuţiilor studenţeşti.

Opinia colectivului, înţeleasă ca o sumă a tuturor opiniilor individuale ale studenţilor, exprimată cu exigenţă ori de cîte ori în viaţa unor studenţi se manifestă atitudini necorespunzătoare, trebuie mobilizată să acţioneze combativ, cu promptitudine şi nu aşteptîndu-se şedinţe şi adunări speciale pentru a interveni în viaţa unor studenţi care dovedesc abateri de la disciplina procesului de învăţămînt, de la normele etice universitare. Trebuie mers pînă acolo, sublinia plenara, încît organizaţiile de tineret să facă propuneri concrete conducerilor facultăţilor şi institutelor de a lua măsuri corespunzătoare împotriva acelor studenţi refractari criticilor repetate, sfaturilor şi îndrumărilor primite. Să fie folosită în continuare practica bună a organizaţiilor de tineret de a invita în unele cazuri la facultate pe părinţii acelor studenţi care nu se încadrează în disciplina de studiu, de muncă universitară, să găsească împreună soluţii de a interveni cu rezultate bune în îndreptarea lor.

În realizarea acestei sarcini asociaţiile nu trebuie să aştepte reţete, forme şi metode valabile pentru orice situaţie, ci trebuie să acţioneze în raport cu problemele specifice ale fiecărui colectiv studenţesc, pe baza atribuţiilor şi mijloacelor de care dispun. Urmărirea sistematică a frecvenţei la ore şi organizarea unor discuţii cu cei care au absenţe repetate, analiza şi dezbaterea periodică a pregătirii seminariilor şi proiectelor, a rezultatelor la lucrările de control, sprijinirea unor studenţi care au greutăţi în însuşirea unor discipline sau în viaţa personală, preocuparea pentru modul în care se rezolvă unele sesizări ale studenţilor privind orariile, organizarea consultaţiilor, asigurarea materialului bibliografic, a sălilor de lectură, sînt numai cîteva din multiplele probleme pe care sînt chemate să le rezolve asociaţiile în strînsă legătură cu cadrele didactice, cu conducerile facultăţilor.

Vor trebui să fie ajutate colectivele studenţeşti, şi mai ales cele cu un bilanţ necorespunzător, să facă o analiză atentă a rezultatelor obţinute în anul trecut, a modului cum şi-au îndeplinit îndatoririle profesionale, să se stabilească măsurile ce se impun.

După cum se ştie, în prima săptămînă de cursuri s-au organizat pentru toţi anii de studii, şi îndeosebi pentru anul întîi, activităţi metodice, prelucrarea ordinului Ministerului Învăţămîntului privind îndatoririle studenţilor, regulamentele universitare şi alte acţiuni menite să ajute studenţii în cunoaşterea temeinică a drepturilor şi obligaţiilor pe care le au. **Fiecare consiliu de asociaţie trebuie să nu considere încheiate îndatoririle sale faţă de studenţii anului I, ci să continue cu consecvenţă astfel de acţiuni pe tot parcursul anului universitar, să stabilească cele mai bune cadre care să se ocupe permanent de îndrumarea acestor colective studenţeşti.**

De asemenea, va trebui să valorificăm în mai mare măsură experienţa dobîndită de-a lungul anilor în organizarea unor acţiuni specifice muncii de asociaţie, cum sînt simpozioanele pe probleme actuale ale ştiinţei şi tehnicii, întîlnirile cu profesori, cercetători, participanţi la sesiuni şi congrese ştiinţifice din ţară şi de peste hotare, vizitele în întreprinderi şi institute de cercetare, prezentarea de filme şi diafilme pe teme ştiinţifice etc.

În strînsă legătură cu cadrele didactice vor trebui iniţiate cît mai multe asemenea acţiuni care să contribuie la dobîndirea de către studenţi a obişnuinţei şi pasiunii pentru cercetarea ştiinţifică, pentru activitatea de creaţie, deprinderea metodelor de investigare şi studiere a publicaţiilor de specialitate din ţară şi străinătate, folosirea intensă a multiplelor surse de informare ce le oferă bibliotecile institutelor noastre. În temeiul analizei şi al măsurilor întreprinse pentru îmbunătăţirea activităţii cercurilor ştiinţifice, asociaţiile, împreună cu catedrele, vor trebui să antreneze pe toţi membrii cercurilor într-o activitate ritmică şi diversă, să asigure pregătirea şi susţinerea la timp a lucrărilor, să se preocupe de asigurarea mijloacelor de informare şi documentare a studenţilor, de atragerea celor mai buni dintre ei la activitatea de cercetare din cadrul catedrelor.

PASIUNEA ÎN MUNCĂ, DISCIPLINA, COMPORTAREA DEMNĂ — ATRIBUTE ESENŢIALE ALE TINERETULUI UNIVERSITAR

Studenţimea noastră — sublinia plenara — este animată de sentimentul unei puternice dragoste faţă de patrie şi partid ; ea îşi subordonează conştient efortul spre o continuă îmbogăţire spirituală şi profesională, pentru a contribui la înfăptuirea prosperităţii şi bunăstării poporului din care face parte. Conduse de organizaţiile de partid, organizaţiile U.T.C. şi A.S., alături de cadre didactice, au desfăşurat o activitate multilaterală pentru ca studenţimea să întrunească asemenea calităţi, pentru ca în colectivitatea studenţească să existe ca trăsătură distinctă o atmosferă sănătoasă, optimistă, pe deplin tinerească.

Inaugurînd anul universitar, studenţii patriei noastre au început o nouă etapă pe drumul formării multilaterale a personalităţii lor, al consolidării şi desăvîrşirii trăsăturilor etice şi morale proprii intelectualului comunist. Concepţia înaintată despre lume şi societate, disciplina, pasiunea pentru muncă şi învăţătură, comportarea demnă şi civilizată — atribute ale majorităţii tineretului universitar — se cer mai adînc sădite în conştiinţa studenţilor noştri prin eforturile comune ale tuturor celor ce contribuie la instruirea şi educarea viitorilor intelectuali.

Asociaţiile împreună cu organizaţiile U.T.C. trebuie să-şi aducă o contribuţie sporită la organizarea activităţilor politice, ideologice, de informare economică, culturală sau ştiinţifică, în raport cu cerinţele studenţilor, cu condiţiile concrete din fiecare institut, facultate sau an.

Hotărîrile adoptate în ultima perioadă de conducerea partidului şi statului nostru în domeniul economic şi social, acţiunile iniţiate de ţara noastră pe plan internaţional, evenimentele care au loc în lume, sînt probleme de mare însemnătate teoretică şi practică, ce vor trebui să constituie obiectul organizării unor bogate activităţi de informare a studenţilor asupra conţinutului şi semnificaţiei lor.

În organizarea acestora trebuie să pornim în mai mare măsură de la consultarea maselor largi de studenţi, să urmărim ca solicitările de teme, întrebările care se pun, să găsească răspunsuri competente şi operative în acţiunile iniţiate de organizaţiile U.T.C., asociaţii, conducerile institutelor şi facultăţilor.

Este necesar să se facă totul pentru a oferi studenţilor cadrul necesar în vederea dezbaterii problemelor ce-i preocupă, pentru a-şi confrunta opiniile, statornicindu-se astfel în viaţa studenţească dezbaterea de idei pentru clarificarea unor probleme şi promovarea punctelor de vedere înaintate.

Vor trebui invitaţi să vină în mijlocul studenţilor oamenii cei mai competenţi, cu autoritate, care să prezinte expuneri de înaltă ţinută, să poată da răspunsuri bine fundamentate, pentru ca tinerii să vină cu interes la aceste întîlniri, să le solicite.

Întreaga activitate trebuie să se desfăşoare în forme vii şi atrăgătoare, astfel încît organizaţiile noastre, împreună cu conducerile institutelor şi facultăţilor, să aducă o contribuţie tot mai substanţială la aprofundarea de către studenţi a învăţăturii marxist-leniniste, a politicii partidului, la înţelegerea de pe poziţia concepţiilor noastre a realităţilor lumii contemporane, la dezvoltarea mîndriei pentru realizările poporului român în opera de edificare a societăţii socialiste.

Este datoria tuturor asociaţiilor studenţilor ca, alături de organizaţiile U.T.C., să acorde o deosebită atenţie muncii politice educative pe care sînt chemate să o desfăşoare, de a cunoaşte în mod real şi permanent frămîntările colectivelor de studenţi, problemele esenţiale ale fiecăruia dintre aceste colective şi, pornind de la o asemenea cunoaştere, de a organiza şi desfăşura un complex de activităţi cît mai diverse şi cît mai apropiate de cerinţele reale ale studenţilor.

Preocuparea asociaţiilor — alături de organizaţiile U.T.C. — pentru organizarea activităţilor politice, ideolog
buie să se î
pentru stimular
ideologice, pent
opinii de masă
şi morala socia
conduită civiliza
asemenea sarcin
tima vreme un
mică atenţie act
ţeneşti şi esteti
prin tot ce se d
institute, în căı
rîndul acestora
ţinută decentă ş

Plenara a c
**împreună cu o
mai activ la
universitar a u
bilitate faţă d
nească, să mili
fie purtători şi
tate despre lum
rîre orice ma
demnităţii stud**

Continuînd
tineretului univ
ciaţiile şi orga
cursul anului tr
acţiuni de folos
ticipat, de aser
a păioaselor şi
rele a 133 G.A.S

Plenara a co
tîndu-se acţiun
anului, student
diferite lucrări
şantiere de co
raţii, în silvicu
lucrări pe mă
unităţile produ
guri. Este de c
versitare, instit
organele U.T.C
ierii unor înţel
ţile agricole, s
condiţiile exist
voile de forţă
verii studenţi
ente din pu
tru educaţia lo

CONCE
ŞI OR
ACTIVI
ÎN TI
AL ST
LA NI
PREGĂ

Ţinînd sean
universitare,
din obiectivele
vităţi cultura
turistice, men

ice și culturale tre-
ns cu preocuparea
vității și vigilenței
area unei puternice
abaterilor de la etica
călcării normelor de
în fața asociațiilor o
a apreciat că în ul-
ii au acordat o mai
stinate educării cetă-
nților, neurmărind ca
casele de cultură, în
enților, să cultive în
tru frumos, pentru o

țiilor studenților ca,
U.T.C., să contribuie
în rîndul tineretului
i de înaltă responsa-
corectitudine cetățe-
ca toți studenții să
ai concepțiilor înain-
să combată cu hotă-
contravine eticii și

radiție a participării
munca patriotică, aso-
.T.C. au antrenat în
studenți la numeroase
ii de studenți au par-
ampania de recoltare
ri agricole de pe ogoa-

l ca, în viitor, dezvol-
ă patriotică în timpul
participa, totodată, la
derile agricole de stat,
igații și hidroamelio-
tudentele să efectueze
ăților lor, mai ales în
egume, fructe și stru-
iliilor din centre uni-
lități, ca, împreună cu
ze posibilitatea înche-
ai mulți ani cu unită-
împreună cu acestea,
ățile respective și ne-
astfel încît în timpul
enați la lucrări efici-
onomic și utile pen-

A
AREA
OR
LIBER
ȚILOR —
LOR

țele majore ale vieții
-au propus drept unul
rarea unei ample acti-
distractive, sportive și
în sprijinul formării

multilaterale a studenților, să satisfacă setea de cunoaștere, necesitatea de recreare după orele de învățătură.

Îmbunătățirea activității caselor de cultură și cluburilor studențești, organizarea cercurilor culturale, manifestările artistice inițiate de institute și facultăți, legăturile statornicite între asociații și instituțiile de artă au oferit studenților posibilități mai variate și interesante de petrecere plăcută și utilă a timpului liber. În anul trecut s-a extins în toate centrele mari inițiativa consiliilor U.A.S. din București și Cluj de a organiza festivaluri artistice cu participarea tuturor forțelor artistice studențești din localitate.

Sporindu-și preocuparea pentru dezvoltarea turismului universitar, asociațiile studenților din multe institute și în special din centrele universitare București, Cluj, Brașov, Timișoara, Iași au organizat excursii la sfîrșit de săptămînă cu participarea a peste 30 000 de studenți. De asemenea, la excursiile organizate pe timpul verii cu O.N.T.-ul, în țară și peste hotare, au participat aproape 8 000 de studenți. Peste 10 000 de studenți s-au odihnit în taberele de la munte și mare, iar circa 3 400 au beneficiat de tratament balnear.

Dacă se ține seama însă de sporirea și perfecționarea continuă a mijloacelor de informare și instruire culturală, de preocupările variate și de exigențele tot mai mari ale studențimii, trebuie apreciat — s-a subliniat în plenară — că în activitatea desfășurată pînă în prezent în acest domeniu se pot aduce importante îmbunătățiri. Unor probleme care interesează tineretul universitar cum sînt: inițierea în tainele artelor, informarea cu noutățile științifice, asociațiile le dau prin activitățile sporadice ce le întreprind răspunsuri simpliste, inițiind acțiuni banale, de cele mai multe ori sub formă de conferințe.

Iată de ce asociațiile au datoria ca împreună cu organizațiile U.T.C. să consulte în permanență studenții asupra problemelor ce-i preocupă, să solicite ajutorul profesorilor, personalităților din domeniul culturii, artei, științei, pentru a organiza în forme variate și atractive acțiuni care să răspundă la un nivel superior exigențelor actuale ale studențimii. În mod deosebit vor trebui extinse la casele de cultură și în institute cercurile culturale, ciclurile tematice de activități întocmite pe baza consultării studenților și care să fie larg popularizate cu ajutorul afișelor, pliantelor și altor mijloace eficace de propagandă.

Consiliile asociațiilor trebuie să pornească în conceperea muncii lor de la convingerea că soluționarea problemelor ce se ridică în acest domeniu **presupune folosirea tuturor condițiilor din institute, a caselor de cultură, cluburilor, a întregii baze materiale de care dispun asociațiile pentru a oferi colectivelor studențești posibilitatea de a organiza săptămînal manifestări cultural-artistice și distractive potrivit gusturilor, înclinațiilor și preocupărilor studenților.**

Plenara a recomandat în acest sens asociațiilor studenților să dovedească o mai mare preocupare pentru alcătuirea programelor cultural-artistice, încît conținutul acestora să aibă un pronunțat caracter educativ, acțiunile cultural-artistice constituind nu numai momente de destindere, ci și un puternic factor de educare patriotică a studenților, stimulînd și pe această cale sentimentul responsabilității față de obligațiile ce le au ca studenți, ca viitori specialiști. Se cere asociațiilor ca alături de organizațiile U.T.C., să dovedească mai mult discernămînt în conceperea acțiunilor cultural-artistice și distractive, să depună eforturi pentru a conferi acestora ținuta intelectuală corespunzătoare, ținînd seama de categoria de tineri cărora le sînt destinate aceste activități, de faptul că studenții doresc să găsească în ele un prilej de continuă îmbogățire spirituală și morală, precum și de veritabilă recreare, destindere. Totodată este nevoie să se armonizeze mai bine activitatea cultural-artistică inițiată în facultăți cu cea a orașelor universitare, să se asigure integrarea studenților în viața culturală ce se desfășoară în orașele în care învață, mijlocindu-le posibilitatea să participe la manifestările artistice și științifice ale institutelor de artă și cultură. În ceea ce privește formațiile artistice proprii ale studenților, calitatea activității lor va trebui asigurată printr-o exigență sporită față de calitatea repertoriului și a interpretării, precum și printr-o selecționare exigentă a membrilor formațiilor artistice din rîndul studenților talentați, dar și cu rezultate bune la învățătură, cu o comportare și ținută ireproșabilă. Se simte totodată nevoia să fie luate măsurile cele mai bune pentru sporirea numărului de formații, mai ales de muzică ușoară și populară, care să asigure distracția studenților la sfîrșit de săptămînă.

Cerința de a organiza o activitate care să cuprindă întreaga masă a studenților, să răspundă intereselor și preferințelor lor de o mare diversitate, obligă la înlăturarea tendințelor de organizare a unor manifestări de paradă, gălăgioase, la nivelul centrelor și institutelor și la desfășurarea activităților în principal, în ani și facultăți, în colectivele studențești, acolo unde se cunosc cel mai bine cerințele, preferințele studenților.

Constituind un mijloc important, cu multiple posibilități de educare a tineretului, de dezvoltare a calităților fizice ale studenților, sportul interesează în cel mai înalt grad asociația studenților.

Organizarea activității sportive — s-a arătat în plenară — nu trebuie să fie considerată ca o sarcină ce poate fi realizată printre altele, ci să devină o preocupare centrală a muncii asociațiilor studenților. Aceasta cu atît mai mult cu cît, în ultimul timp, preocuparea asociațiilor pentru organizarea activității sportive de masă a studenților a fost necorespunzătoare. Deși există condițiile materiale corespunzătoare pentru organizarea unei bogate activități sportive de masă, datorită faptului că asociațiile au neglijat această activitate, doar un procent limitat de studenți practică sportul în mod organizat și sistematic.

Plenara a apreciat că în noul an universitar asociațiile, împreună cu organizațiile U.T.C. și cu sprijinul catedrelor de educație fizică, vor trebui să desfășoare o asemenea muncă încît să poată oferi tuturor studenților posibilități largi de a-și petrece timpul liber în săli de sport și pe stadioane. Să se treacă în fiecare facultate, în fiecare an, la stabilirea unor programe concrete de activitate sportivă pentru întreg anul universitar, care să fie discutate cu studenții și să fie îmbunătățite pe baza sugestiilor și părerilor lor și, evident, în raport cu condițiile materiale care există în fiecare facultate.

Pentru cuprinderea tuturor studenților în activitatea sportivă în funcție de timpul liber și preferințele acestora, asociațiile studenților împreună cu organizațiile U.T.C. vor trebui să extindă pe parcursul anului universitar și a vacanțelor formele simple de practicare a exercițiilor fizice, precum și alte activități îndrăgite de masa studenților. Campionatele universitare — principala formă de activitate competițională în facultăți — vor trebui să se desfășoare la un număr sporit de discipline sportive, acordîndu-se totodată mai multă atenție competițiilor dotate cu „Cupa anilor" și „Cupa de primăvară".

Un loc important în activitatea sportivă studențească să-l ocupe în viitor întrecerile sportive tradiționale: Politehniada, Universiada, I.C.F.-iada, Cupa „Carol Davilla", Agronomiada etc., care se bucură de o largă popularitate în rîndul studenților.

Asociațiile au datoria de a extinde experiența bună dobîndită în domeniul turismului, inițiind în împrejurimile centrelor universitare, mai ales la sfîrșitul săptămînii, cît mai multe și diverse excursii, pentru a cuprinde în aceste acțiuni întreaga masă a studenților, precum și excursii de lungă durată, organizate cu contribuția materială a studenților, în perioada vacanțelor.

În ce privește activitatea sportivă de performanță, plenara a subliniat că o seamă de deficiențe semnalate și cu alte prilejuri nu au fost înlăturate.

Subliniind sarcinile ce revin asociațiilor în noul an universitar pentru îmbunătățirea activității politico-educative, culturale și sportive, **plenara a pornit de la ideea fundamentală că tot ceea ce se va întreprinde în acest domeniu trebuie să contribuie nemijlocit la înfăptuirea obiectivului de bază pus de partid în fața învățămîntului superior și anume formarea unor specialiști multilateral pregătiți, cu o concepție înaintată despre viață, hotărîți să slujească cu toată energia și capacitatea lor cauza nobilă a partidului comunist.**

ÎMBUNĂTĂȚIREA ACTIVITĂȚII SOCIAL-GOSPODĂREȘTI UN OBIECTIV ÎNSEMNAT AL MUNCII ASOCIAȚIILOR

Plenara a analizat activitatea desfășurată de asociații în domeniul social-gospodăresc, apreciind că în 11 ani de existență acestea au acumulat o experiență bogată, care a făcut ca munca desfășurată în acest domeniu specific asociației să fie tot mai prețuită de masa largă a studenților.

În perioada care urmează, toate asociațiile sînt chemate să-și intensifice eforturile pentru a ajuta conducerile institutelor în buna gospodărire a mijloacelor destinate asigurării condițiilor de viață și învățătură ale studenților, în valorificarea tuturor posibilităților create în acest sens, în cultivarea în rîndul tineretului universitar a grijii pentru bunurile obștești, pentru conservarea și întreținerea lor.

Fără a diminua progresele înregistrate, referatul prezentat cît și o seamă de participanți la discuții au arătat că în acest domeniu persistă încă o serie de deficiențe, mai ales în privința felului în care unele consilii organizează controlul obștesc.

Se impune ca asociațiile să ia măsurile necesare pentru ca în toate cantinele comitetele studențești să-și facă pe deplin datoria iar cei desemnați să facă de serviciu zilnic să fie selecționați cu răspundere și temeinic instruiți. Totodată, este necesar ca, începînd cu acest an universitar, să se organizeze la nivelul institutelor, colective de control obștesc formate din studenții cu aptitudini și simț gospodăresc, cunoscători ai normelor administrative și igienico-sanitare referitoare la funcționarea cantinelor, a organizării vieții în căminele studențești. Plenara a cerut asociațiilor ca **în acest an universitar să desfășoare o intensă activitate pentru a cultiva la studenți grija și răspunderea față de păstrarea și folosirea mijloacelor materiale, pentru a asigura în fiecare cămin o atmosferă de studiu și odihnă, disciplină, ordine și curățenie.**

Este necesar în acest scop să fie extinsă în toate institutele experiența centrelor universitare Iași, Cluj, Constanța, în care se organizează periodic discuții și dezbateri fructuoase cu studenții căminiști privind păstrarea bunurilor ce le sînt puse la dispoziție, acțiuni de educație sanitară, să se folosească cu bune rezultate stațiile de radioamplificare, gazetele satirice, brigăzile operative de control, să fie mai bine puse în valoare spațiile adecvate pentru recrearea și destinderea studenților și altele.

UN STIL DE MUNCĂ TINERESC ȘI RESPONSABIL — SPECIFIC VIEȚII STUDENȚEȘTI

Analizînd cu atenție realitatea vieții și activității asociațiilor studenților privind sarcinile ce le revin în viitor, plenara a subliniat faptul că **îndeplinirea cu succes a acestora, exercitarea operativă și eficientă a atribuțiilor ce revin asociațiilor, impun cu stringență ridicarea la un nivel mai înalt a organizării muncii consiliilor asociațiilor la toate nivelele, sporirea capacității lor de a iniția o gamă largă de activități profesionale, cultural-artistice și sportive care să cuprindă masa largă a studenților.**

Activul asociațiilor, alături de activul organi-

(Continuare în pag. 8)

PULS

NEDEIA FĂGETULUI

Octombrie 1967. La centrul universitar Cluj e zarvă. Se trîntesc uşi, se aud voci şi paşi în toate secţiile. Boldur, organizatorul tombolei, e cuprins de panică. Ursu de la comisia socială se interesează la cantinele centrului de cantităţile de carne crudă necesară ospăţului Nedeii. Intre două telefoane, D. Farcaş cere lămuriri despre „situaţia vocală" a soliştilor Casei de cultură şi a ansamblului folcloric. De la celălalt capăt al firului se primesc asigurări de la L. Hodorog, directorul Casei de cultură.

La secţia turistică şi sportivă V. Handraluca şi R. Nicolaescu studiază bibliografia jocurilor distractive din ultimii 100 de ani. A. Stoica, preşedintele C.U.A.S. pe centrul universitar, între două receptoare primeşte ştiri de la staţia meteorologică şi de la biroul de mişcare al I.O.T.C., înainte de plecarea în ultima inspecţie a taberei din poiana Făget.

★

Ora 8 : Pe terasa special amenajată, organizatorii se destind jucînd badminthon. Crainicul îşi face încălzirea vorbind pentru copaci despre însemnătatea Nedeii.

Primul claxon. Primul grup coboară primind inimioarele (de hîrtie !), pe care le vor oferi candidatelor la titlul de Zeiţă a Nedeii. Claxonul se repetă din sfert în sfert de oră. Tabăra se populează.

Ora 11 : Cu ochii întredeschişi urmărim frigările adunate în jurul focurilor pe clanuri şi familii.

Ora 12 : În ritmul melodiilor ce vin dinspre terasă doar fumul vetrelor dansează spre vale împrăştiind peste păduri miros de slănină şi carne în tăcălie. Crainicul repetă (pentru a cîta oară ? ! ?) „Poftă bună !" (Oare lui nu i-o fi foame ? ! ?).

Ora 13 : Comandamentul e în alertă. Zvonurile se adeveresc, panică totală... S-a terminat berea... Se apelează la telefonul cabanei, se fac deplasări de forţe spre oraş pentru asediul fabricii de bere.

Ora 15 : Un uraaa prelung anunţă victoria. Caravana de maşini care asigură „spatele" se întoarce victorioasă cu „prada" : 3 000 (trei mii) sticle de bere. Se serbează victoria.

Ora 16 : Se dăruiesc ultimele inimi. Cumulardele aliniate în faţa juriului sînt gata pentru trecerea în revistă. Bat tobele Publicul ovaţionează: „Vivat a treia !", „Trăiască şatena !", „Vrem bruneta !"...

Din nou linişte ; juriul deliberează, în microfon crainicul anunţă un nume: LIA TODORAN, anul I, I.C.F., pe capul căreia apăsă coroana de Zeiţă a Nedeii. Purtată pe braţe, aruncă în aer cele 125 de inimi „cucerite". (O fi păstrat vreuna ?).

Ora 17 : Din nou bat tobele. Preamăritul Boldur şi aghiotanţii săi expun pentru ultima dată atracţiile tombolei. Cocoşul epuizat aşteaptă ultimele schingiuiri, iar purceluşului de pe tavă i se mănîncă urechile şi coada de către miile de speranţe.

Ora 18 : Nimeni nu mai spune nimic (cel puţin la microfon !). Toată lumea dansează pe terasă şi dincolo de ea, pînă unde muzica se pierde şi foşnetul pădurii se regăseşte singur.

★

Corturile leşină. Vetrele lasă pleoapa sub o dîră de fum. Se comandă îmbarcarea. Ultimul claxon. Linişte...

Pe cîmpul Nedeii Clujul studenţesc a semnat o tradiţie...

Iustin MORARU
Ion Claudiu CHELEŞANU

EURO-POPA SE SFÎRŞEŞTE AICI !

S-a blocat strada Biserica Enei. Circulaţia s-a oprit. Cîteva sute de oameni aşteaptă înfriguraţi, nerăbdători, în faţa Institutului de arhitectură. Scrutează depărtarea străzii. Şi deodată se tălăzuiesc spre mijlocul ei. Ţăcănesc blitzurile fotoreporterilor. Se aud urale. Escortat de patru motociclete se iveşte un tînăr înalt, slab, cu părul umezit de ceaţa zilei de octombrie ; împinge cu greu, ostenit, în pedalele biciclului. O pancartă imensă anunţă cu litere roşii : „EURO-POPA SE SFÎRŞEŞTE AICI !" Şi tînărul trece cu ultimele puteri linia de sosire improvizată cu var pe caldarîm de colegii de an.

Nouă ţări şi nouă mări a văzut pedalînd pe această bicicletă eroică. Colegii, sutele de colegi ieşiţi să-l întîmpine îl aruncă în aer în strigătele tradiţionale ale galeriei arhitecţilor : „Pica-moca, pica-moca ! Hei, hei, hei !"

Nelu Popa, student din anul III al Institutului de arhitectură, zîmbeşte fericit, emoţionat, copleşit. În ochi îi licăresc lacrimi.

— De-abia aşteptam să ajung acasă, spune între două îmbrăţişări colegiale. Nouă mii de kilometri de şosea s-au strecurat pe sub roţile bicicletei. Au trecut aproape trei luni de cînd, la 9 august, şi-a părăsit colegii, avîntîndu-se în necunoscut, de cînd n-a mai auzit decît întîmplător cuvinte româneşti. A fost o călătorie de basm, dar extrem de dificilă. Noroc că, bun sportiv, Nelu a rezistat fizic. Nu s-a îmbolnăvit niciodată. A scăpat cu bine şi din accidentul de pe serpentinele trecătorii St. Gothard. Budapesta, Graz, Viena, Praga, Nürenberg, Köln. Belgia, Waterloo (unde toţi localnicii îţi oferă spre vînzare un revolver de-al lui Napoleon), Franţa. Bicicleta se strică. Dar eşti în ţara ciclismului ! În aceeaşi zi pleacă mai departe cu bicicleta reparată. Paris. Exuberanţa şi curiozitatea francezilor care îi înconjoară vehiculul. Ce ochi avea midineta aceea ! Françoise parcă se numea. O să-mi scrie ? Elveţia. Geneva. Berna. Crestele de gheaţă ale Alpilor. Uriaşul acela colţuros se cheamă Mont-Blanc. La fel ca stiloul cu care notezi în caiet minunăţiile care te înconjoară la tot pasul. Italia. Dorul de patrie, de ai tăi, accelerează ritmul pedalelor. Gălăgioşi mai sînt italienii ăştia ! Lugano, Como, Genova, albastrul mirific al Mediteranei, Pisa. Într-adevăr turnul e înclinat ! Ce frumos se vede de sus pietroasa pădure de case ! Domul ! Aici n-ai putut intra, erai cu pantaloni scurţi ! Triest. Adriatica. Din nou la „ostello", hotelul internaţional pentru tineri, la care poţi locui acum graţie legitimaţiei obţinute de la prietenii din Belgia. Şi studenţii aceia spanioli care vorbeau catalana. Ce mult seamănă cu româneasca noastră. Uite, acum observi ce frumoasă e limba pe care o vorbeşti în fiecare zi... Mai repede ! Lung e drumul pe şoselele Iugoslaviei ! Belgradul. Cetatea veche. Aici unde îţi aşterni cortul a dormit poate cîndva Iancu de Hunedoara. Dunărea ! Graniţa ! Timişoara. Şi primirea sărbătorească, inopinată, a studenţilor bănăţeni. Şliboviţa? „Doar un păhărel. Doar sînt sportiv ! Sărmăluţe ? Mai multe... Mi-era o foame !..." Bucureşti.

Ovidiu PAUN

N. R. Eroul nostru ne-a promis pentru unul din numerele viitoare ale revistei o descriere detaliată a celor mai interesante aspecte remarcate de el în timpul celor trei luni de călătorie.

ACTIVITATEA TUTUROR STUDENŢILOR LA NIVELUL EXIGENŢELOR ŞCOLII NOASTRE SUPERIOARE

(Urmare din pag. 6—7)

zaţiei U.T.C., va trebui să acţioneze unitar în realizarea tuturor obiectivelor care stau deopotrivă în faţa organizaţiilor de tineret, înlăturînd paralelismele manifestate în activitatea cu studenţii, care dispersează nejustificat forţele şi ale căror consecinţe sînt formalismul şi, implicit, şablonizarea acţiunilor.

Începînd un an de muncă care solicită eforturi sporite va trebui să se înlăture tendinţa exagerată şi nefertilă de a rezolva problemele numai prin şedinţe, obişnuinţa unor cadre de asociaţii de a-şi irosi vremea cu întocmirea a tot felul de situaţii şi planuri, de multe ori inutile.

E nevoie — sublinia plenara — să existe mai multă supleţe privind stilul de muncă, precum şi în organizarea diferitelor activităţi. Important este ca întregul activ al organizaţiilor de tineret să se simtă mobilizat în realizarea acţiunilor pe care şi le propun asociaţiile. Împreună cu organizaţiile U.T.C., pentru ca întreaga activitate să se desfăşoare nemijlocit la nivelul anilor şi facultăţilor, asigurîndu-se un larg cîmp de afirmare iniţiativei studenţeşti. Aceasta se impune cu atît mai mult cu cît nu rareori lucrurile bune care se hotărăsc cu privire la un domeniu sau altul al activităţii nu sînt duse cu consecvenţă la îndeplinire sau cunosc o asemenea metamorfoză în procesul de realizare încît degenerează în forme birocratice şi rigide : în practica muncii unor organizaţii manifestîndu-se adesea tendinţa şablonizării activităţii, aşteptarea indicaţiilor organelor superioare în dauna iniţiativei studenţeşti.

O îndatorire de seamă a activiştilor de asociaţie este aceea de a fi prezenţi în permanenţă în ani şi facultăţi, de a ajuta asociaţiile să desfăşoare o activitate multilaterală care să influenţeze masa de studenţi şi să se bucure de adeziunea şi aprecierea acestora. Se cere cadrelor de asociaţie ca, alături de activul U.T.C., să ducă o viaţă cu adevărat tinerească, studenţească, să participe activ, integrat total vieţii şi preocupărilor colectivului din care fac parte, astfel ca studenţii să li se adreseze cu încredere, să-i considere cu adevărat reprezentanţii lor, aleşi de ei pentru a le îndruma activitatea şi a-i ajuta în rezolvarea tuturor problemelor care îi preocupă. În activitatea consiliilor A. S. trebuie să fie atraşi studenţi pricepuţi, harnici, iubitori ai muncii culturale, artistice, sportive, ei înşişi participanţi activi la asemenea acţiuni. Este necesar de asemenea, să fie îmbunătăţit sistemul de instruire a cadrelor de asociaţie, care trebuie să cuprindă în principal demonstraţii practice cu privire la modul cum trebuie să se organizeze activitatea studenţească.

Consiliile A. S. trebuie să atragă în mai mare măsură comisiile de asociaţie pe ani, constituite după Conferinţă, să le stimuleze iniţiativa, astfel încît acestea, împreună cu organizaţiile U.T.C., să desfăşoare o bogată activitate în ani şi grupe, să fie factori activi în antrenarea studenţilor la învăţătură şi în munca obştească.

Este datoria organizaţiilor de tineret ca în viitor să-şi organizeze mai bine munca, să aibă o viziune mai clară asupra perspectivei acesteia, să urmărească cu consecvenţă îndeplinirea obiectivelor stabilite, să stimuleze în permanenţă iniţiativa studenţilor urmărind diferenţierea şi diversificarea activităţii în raport cu specificul diferitelor facultăţi şi ani de studii.

În această perioadă au loc adunările şi conferinţele de dare de seamă şi alegeri ale organizaţiilor U.T.C., moment important în viaţa studenţimii. Va trebui ca la pregătirea temeinică a acestor acţiuni asociaţiile studenţilor să-şi aducă o contribuţie activă, ca adunările de alegeri U.T.C. să constituie şi pentru asociaţii un prilej de analiză profundă în vederea îmbunătăţirii substanţiale a activităţii lor.

Adunările vor constitui, fără îndoială, un prilej ca studenţii să aleagă în organele de conducere pe cei mai reprezentativi dintre ei, tineri cu iniţiativă, dinamici, buni organizatori, cu prestigiu şi iubiţi de către colegi, combativi şi hotărîţi să muncească cu pasiune în cadrul organizaţiilor de tineret.

Plenara şi-a exprimat încrederea că forurile de învăţămînt, cadrele didactice, vor acorda organizaţiilor de tineret şi de acum înainte sprijinul lor plin de solicitudine, competent, recomandînd totodată asociaţiilor studenţilor să folosească în permanenţă ajutorul cadrelor didactice, al profesorilor cu experienţă pedagogică şi de viaţă, ajutorul activ al cadrelor didactice tinere, să-şi îmbunătăţească necontenit colaborarea cu conducerile institutelor şi facultăţilor, aşezînd la baza acestei colaborări convingerea că eforturile comune trebuie dirijate consecvent către acelaşi scop — pregătirea pentru viaţă, pentru profesie a viitorilor specialişti.

Păşind într-un nou an universitar ale cărui roade în pregătirea viitoarelor generaţii de specialişti se aşteaptă a fi mai bogate, asociaţiile studenţilor sînt chemate să-şi aducă o contribuţie importantă la obţinerea acestor roade, să joace un rol tot mai activ în întreaga viaţă universitară. Plenara a exprimat convingerea că asociaţiile studenţilor, sub conducerea organelor şi organizaţiilor de partid, cu sprijinul şi sub îndrumarea organizaţiilor U.T.C., nu-şi vor precupeţi eforturile pentru îndeplinirea obiectivelor de înaltă răspundere ce stau în faţa învăţămîntului superior, a studenţimii, pentru a contribui prin întreaga lor activitate la creşterea nivelului de pregătire a studenţilor, la dezvoltarea în rîndul acestora a nobilelor trăsături care caracterizează intelectualul orînduirii noastre socialiste, la formarea unor slujitori competenţi, de nădejde, ai cauzei socialismului, ai politicii ştiinţifice, profund patriotice, a partidului.

SPUNE:

MOTO : „Vino, vino, vino, vino, vino, vino, vino ! Nelu".
(Inscripție pe o bancă din Copou).

TREI MAGNIFICI CAUTA RAIUL

O săptămînă petrecută în orașul celor 7 coline, cînd aurul toamnei se topește în copaci și picură oftind în arama aleilor, e menită să-ți creeze de la bun început o dispoziție aparte, către visări lirice, către escapade prin parcuri și grădini, către întîlniri în amurgurile cu miros de crizanteme, de mere și de pămînt arat. Te simți îndemnat să urmărești perechile sau grupurile ieșite la promenadă, să le numeri pașii foșniți prin frunze, să pătrunzi printr-o metamorfoză, o dată cu vîntul, în mijlocul lor și să le asculți glasul și inima.

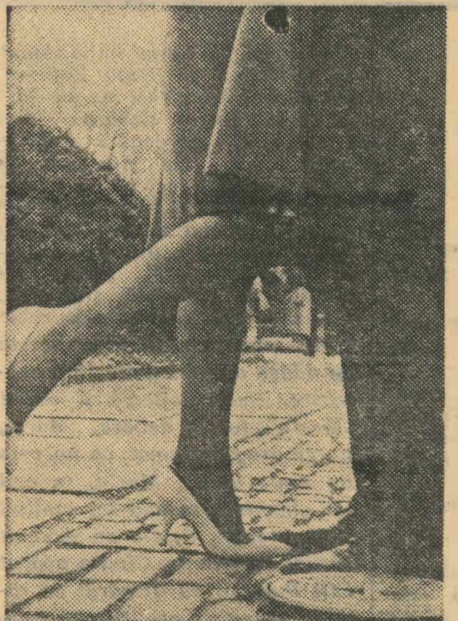
Așadar, trei studenți întîlniți în diferite puncte ale orașului, ne răspund unde preferă să-și dea întîlnire, cînd anume, de ce acolo și nu în altă parte, cum și, firește, cît de mult rămîn în acele locuri...

B. V., student medicinist, întîlnit pe una din băncile Copoului la ceasul de seară cînd trebuie să-i sosească prietena, declară :

„Prefer de obicei Copoul, seara, uneori și ziua. Îmi place mult parcul acesta cu bănci pitite printre boschete de trandafiri și brădișor, poate și fiindcă sînt de la țară, de prin părțile Bucovinei. Cît anume îmi place să mă plimb ? Nici prea-prea, nici foarte-foarte. Plec la o oră care să-mi permită să ajung acasă înainte de miezul nopții, cînd se închide căminul... Cum anume mă întîlnesc ? Nu înțeleg întrebarea..."

Gaby P., tot studentă, prietena lui B. V., sosită cu peste 15 minute întîrziere, ne destăinuie cu candoare : „Și eu prefer Copoul, pentru că aici se zice că e mai frumos și mai bine decît în altă parte. Altfel de ce ar veni atîtea perechi în parcul ăsta ? Îmi place să vin seara și să stau oricît, mai ales acum, cît încă e cald ; căminul meu e la doi pași, iar portarii sînt foarte drăguți... Cum mă întîlnesc ? Păi... mai întîi îl sărut..." (B. V. se preface că nu aude ultimele cuvinte, cum fac de altfel și eu, în timp ce, totuși, le notez cu conștiinciozitate).

Studenta T. M. e adepta „împrejurimilor" : **„Cînd e frumos îmi place să merg în afara orașului, la Cetățuie, la lacul Ciric sau chiar mai departe, la Bîrnova. Mă întîlnesc cu el chiar acolo, așa ne-am obișnuit... Cîteodată, mai ales duminica, stăm și ziua întreagă. Cum ne întîlnim ? Foarte simplu."**

TOT PE DRUM, PE DRUM, PE DRUM...

Cu jaloanele primite în aceste discuții spontane pornim să cutreierăm locurile de întîlnire ale Iașului, să le sorbim dulceața în tovărășia unuia dintre cei mai buni cunoscători ai acestui oraș și ai împrejurimilor sale, poetul George Lesnea. Pas cu pas ne dăm seama că aici, în străvechea capitală a voievozilor moldoveni, nu poți rămîne în stricta contemporaneitate nici atunci cînd străbați locurile de întîlnire ale locuitorilor ei actuali. Nu poți, pentru că cele mai multe dintre ele sînt aceleași locuri unde se întîlneau, cu ani în urmă, foștii tineri care astăzi își joacă nepoții pe genunchi, scriitorii despre care au învățat la școală părinții și bunicii noștri, înaintașii al căror suflet îl mai simți parcă în preajma străvechilor ziduri ale urbei...

E sîmbătă. Parcul din fața impunătorului Palat al Culturii roiește de perechi, de grupuri, de tineri izolați potrivindu-și ceasul după orologiul din turn, care, din oră în oră, înainte de a bate gongul, cîntă de zeci de ani „Hora Unirii".

unde,

În perimetrul actualului palat s-au descoperit cîndva urmele unui castru roman, apoi ruinele diferitelor palate voievodale arse succesiv în timpul năvălirilor, dintre care unul, cel de pe vremea lui Alexandru cel Bun, spune legenda că avea 1000 de încăperi. Palatul de astăzi, construit la răscrucea ultimelor două secole pe locul fostelor palate, aduce cu el, incontestabil, tradiția întîlnirilor, proiectîndu-le pe cele de astăzi în epoca simbiozei dacilor cu romanii, a stemei cu cap de bour sau a caftanelor cu blană de samur...

— Ne-am obișnuit foarte mult cu crenelurile palatului, cu turlele lui, cu aerul său misterios, ni se destăinuie o pereche deosebit de amabilă. E locul nostru preferat de întîlnire. Uitați-vă, aceasta este banca noastră. Am iscălit-o acum doi ani cu A și M. Anul trecut era în partea cealaltă, iar în primăvară cineva a mutat-o aici. Știți ce fericiți am fost cînd am regăsit-o ? Nu speram... Am ajuns la concluzia, dincolo de orice superstiții, că e, totuși, un semn bun...

Aleea de trandafiri a Copoului, care urcă, urcă printre castani și tei pînă aproape de casa-muzeu Sadoveanu, e la fel de aglomerată. Trecem pe lîngă celebra grădină cu bătrînul tei sub a cărui boltă își dau întîlnire îndeosebi îndrăgostiții și poeții și aflu, cu plăcere, că în secolul trecut se spunea că „la Iași nu exista bărbat care să nu știe versuri", lucru pentru care multe amatoare de poezie veneau SPECIAL „tocmai de la București". Intenționez să fac, pentru comparație, un sondaj printre ieșenii contemporani, însă la sugestia poetului George Lesnea trebuie să renunț...

Coborîm din nou în oraș.

— Aici, pe Lăpușneanu, era un local numit „La Academia liberă", unde se întîlneau sub președinția academicianului Mihai Codreanu personalități ale vremii, printre care Păstorel și Ionel Teodoreanu, pictorii Tonitza și Cosma, precum și mulți alții — își amintește una dintre călăuzele mele. **Se discuta poezie, pictură, jurnalistică, în jurul cănilor pline cu un vin negru, foarte bun, care se vindea NUMAI cu „sfertul". Dincoace, pe strada Păcurari,** unde-i sediul trustului... ăstuia de construcții, e casa lui Jack Negruzzi, în care se adunau „convorbiriștii"... La discuții lua parte și distinsa Maria Negruzzi, supranumită pe bună dreptate, pentru atașamentul ei la ideile Junimii, „consoarta Convorbirilor"... După cum vezi, cuvenita placă comemorativă lipsește...

— Dar acolo, unde-i SANEPID-ul, ce era ?, îmi întreb eu însoțitorul, arătîndu-i clădirea cu linii bogate, caracteristice secolului trecut.

— Acolo ? Acolo e casa lui Vasile Pogor, un loc de întîlnire la fel de cunoscut la vremea lui... Se tot spune că se va face aici un muzeu al literelor... Sînt vreo 10—15 ani de cînd s-a lansat zvonul...

În fața Bibliotecii centrale universitare (clădirea cu cea mai rezistentă fundație din Iași) se fotografiază un grup de... nuntași ; mireasa e studentă la Istorie, mirele la Politehnică. Tot aici, pe treptele lustruite de milioane de pași, se adună în fiecare an, fără excepție, noile promoții de absolvenți ai celor cinci institute ieșene și, în frunte cu profesorii, cîntă pînă la... refuz „Gaudeamus". Acum, tot pînă la... refuz, se cîntă „Mulți ani trăiască"...

MEMORIILE BUCIUMULUI

La Bucium, sat de lîngă Iași, ascuns între vii și livezi, un bătrîn îmi arată un bucium de os negru, lustruit și afumat, cu „muștiuc" de alamă, meșterit manual, „din ciocan". E un bucium de pădurar moștenit din generație în generație și ceea ce-i atestă în primul rînd vechimea e arcuirea lui specifică unui corn de bour. Unii spun că din el s-a buciumat la vînătorile domnești de acum 500 de ani, ca și la primejdia atacurilor vrăjmașe sau la marile serbări ale vremurilor de demult. **„De sunetul lui, sau poate de-al altor buciume, se leagă numele acestor dealuri — ne spune bătrînul. Că, să știți, pînă nu prea de mult pe aici era pădure de stejar..."**

Într-adevăr, se mai văd și azi printre vii tufișuri de stejar sau de alun. Încă din vechime pe locurile acestea erau presărate hanuri și grădini cu nume îmbietoare, ca „Perjoaia", „Leagănul fluturilor", „Chiscu Socolei", „Trei fîntîni" sau „Pe viață și pe moarte" — toate veritabile locuri de întîlnire. Unele dintre ele, dar mai cu seamă hanul „La Țiru", al cărui nume era o prescurtare de la Panțîru, proprietarul său, sau cel numit „La oamenii cinstiți", erau

cînd

vizitate uneori de marii prieteni Eminescu și Creangă. Pe zidul ultimului dintre ele se mai descifrează cu greu, sub stratul de var, o semnătură în creion a poetului, datată „octombrie 1877". În afară de o altă semnătură (acum ștearsă) de pe zidul Cetățuii, despre care amintește Sadoveanu în evocările sale, cea de pe peretele fostului han e singura „semnătură murală" a marelui poet, cunoscută la noi. Un bun meșter ar putea-o CHIAR reconstitui...

Și astăzi, mai cu seamă vara și toamna, împrejurimile Buciumului, de la periferia Iașului și pînă departe, spre pădure, sînt ca și altă dată locuri de întîlnire și recreare pentru... „tinerii între 17 și 60 de ani", după cum ne relatează un localnic. În scurtă vreme ne-am convins că, într-adevăr, dominanta caracteristică a celor ce colindă dealurile Buciumului sau pădurile învecinate ale Bîrnovei e nesecata tinerețe a spiritului lor...

— Pentru ce preferați Buciumul ? — întreb, la sfîrșit, un grup exuberant de viitori ingineri agronomi.

— Pentru tot. În momentul de față și pentru mustul lui roșu, la care adăugăm nuci proaspete și alune de pădure...

SPOVEDANIA FETEI CU OCHI VERZI

„Fata cu ochi verzi", pe care am întîlnit-o în Grădina expoziției, e înaltă, veselă și are ochii... negri. În plus, cu toată veselia ei, e foarte sentimentală. Ne cunoaștem mai de mult și poate acesta e și motivul pentru care „fata cu ochi verzi" (de fapt o poreclă căpătată nu știu cum) îmi povestește în avalanșă ce a mai făcut în ultimii doi ani, de cînd nu ne-am văzut.

— Te-ai măritat ? — o întreb eu, privindu-i degetele.

— Eu ? Nu, ce-ți veni ? Eu nu mă pot mărita...

Încerc să înțeleg, dar nu reușesc. Fata e drăguță, chiar prea drăguță...

— Nu mă pot mărita, pentru că, de la primele cuvinte pe care le schimb cu un băiat care-mi place, el își dă imediat seama că sînt prostește de sentimentală, dragă, mă lămurește „fata cu ochii verzi". E stupid, dar așa e : mă îndrăgostesc fulgerător. Iar după 2—3 săptămîni, maximum patru, ne și despărțim. E vina mea, nu-i așa? Recunosc, nu-s deloc... cum să-ți spun... enigmatică, ceea ce știu că i-ar atrage și i-ar păstra...

Veselă ca întotdeauna și cunoscînd pricina sosirii mele la Iași, „fata cu ochii verzi" adaugă :

— Ei bine, află că m-am ales totuși cu ceva bun din aceste prietenii numeroase : cunosc mai bine decît tine toate locurile de întîlnire ale Iașului, datorită preferințelor deosebite ale băieților... Cu Mișu mă întîlneam în Copou, cu Mihai (la început îi spuneam și lui tot Mișu) la Fundație, cu ceilalți la Ciric, la Palat, la Bucium, la Cetățuie ori chiar la Cimitirul „Eternitatea", unde-i o liniște de te seacă la inimă... Așa că... pe mine trebuia să mă iei ghid, băiete !

și cum?

Zîmbesc și privesc ochii mari, foarte puri și NEGRI ai „fetei cu ochi verzi". **Hotărît lucru, trebuie să-și găsească și ea pînă la urmă un loc fix de întîlnire, într-un oraș ca Iașul...**

Dragomir HOROMNEA

SAU DESPRE LOCURILE DE INTILNIRE ALE STUDENȚILOR IEȘENI

7 ARTE

LITERATURĂ

● A apărut, nu de mult la Editura tineretului, un volum de „Cîntece bătrîne şi poveşti în versuri" în tălmăcirea lui Adrian Maniu.

Poetul a transpus în româneşte cîteva dintre piesele antologice ale memorabilei poezii a bîlinelor. „Cîntecele bătrîne" cuprinse în volum prefigurează liniile evolutive ale eposului eroic rus, fiind ilustrative pentru etapele pe care bîlina, ca specie folclorică, le-a parcurs în timp, de la perioada aşa-zisă mitologică pînă în deceniul VI al secolului trecut.

Bogat reprezentate în recentul volum sînt bîlinele perioadei kieviene, avînd în centrul lor faptele legendare ale bogatîrilor Ilia Muromeţ, Dobrînia Nichitici şi Alioşa Popovici; altele consfinţesc în versuri monumentale isprăvile unor eroi novgorodeni ca Sadko, Vasili Buslaev ş.a.

A doua secţiune a cărţii o alcătuiesc tălmăcirile unor opere de certă inspiraţie folclorică ale unui Puşkin, Lermontov, A. Tolstoi, demonstrînd cît de puternică şi fertilă a fost influenţa eposului popular asupra poeziei ruse în genere

Ilustraţiile lui Demian, într-o viziune apropiată de cea a meşterilor iconari, completează admirabil textele, fiind nişte subtile comentarii ale acestora, întregind atmosfera legendară în care sînt învăluite faptele vitejilor bogatîri.

Ion TUDOR

● Ne-am obişnuit cu activitatea istoricului literar Adrian Marino în domeniul vieţii şi operei lui Alexandru Macedonski. Tot în îngrijirea sa au apărut recent, în colecţia „Cele mai frumoase poezii", cîteva din creaţiile poetului. Predomină în carte poezii din volumul „Excelsior" (1895) şi volumul „Poema rondelurilor" (1927), cît şi poezii publicate de autor prin periodicele vremii. „Poetul trebuie înţeles şi gustat. în primul rînd, în aceste poeme-cheie, fără prejudecăţi şi definiţii didactice, cu o bună intuiţie a sensului întregii opere" — spune prefaţatorul. Într-un fel, A. Marino, în selecţia făcută, a urmărit o ascensiune a spiritului macedonskian pînă la capodopere de genul „Nopţii de decemvrie".

Ne bucurăm că populara colecţie a Editurii pentru literatură *a dat locul cuvenit acestui mare precursor al marii noastre poezii moderne.*

Romea CANTEMIR

MUZICĂ

● Atît difuzarea programului pe întreaga stagiune, cît şi o discuţie purtată cu directorul Operei Române, Marin Constantin, ne-au produs o deosebită satisfacţie prin constatarea ecoului stîrnit de articolul nostru „Bietul John Falstaff", referitor la repertoriul primei scene lirice a ţării. Majoritatea celor semnalate în materialul respectiv au fost însuşite de colectivul de conducere al operei, materializîndu-se într-o programare judicioasă, care cuprinde mai toate lucrările aflate în repertoriu. Vom avea deci satisfacţia de a revedea capodopera lui Debussy „Pelléas şi Mélisande", apoi „Boris Godunov", „Evgheni Oneghin", „Năpasta", „Cavalerul rozelor", „Falstaff". Aceasta din urmă va fi complet refăcută regizoral, scenografic şi pregătită muzical cu concursul apreciatului dirijor italian Napoleone Annovazzi. De asemenea, constatăm o mai frecventă programare a unor lucrări deosebit de valoroase ca „Oedip"-ul enescian, „Lohengrin", „Othello", „O noapte furtunoasă", „Ora spaniolă". Dacă am aplaudat iniţiativa scoaterii temporare din repertoriu, pentru refaceri, a unor spectacole ca „Răpirea din serai" sau „Tosca", nu putem să nu constatăm cu tristeţe menţinerea în afara acestuia a unor opere deosebit de semnificative ca „Maeştrii cîntăreţi", „Fidellio", „Logodna la mînăstire" sau „Orfeu". Absenţa lui Glück, Beethoven şi Prokofiev de pe lista compozitorilor prezentaţi ne umbreşte mulţumirea Dar, să fim sinceri, nu o întunecă

Cristian MIHAILESCU

TEATRU

AMBIŢIA INEDITULUI

Faptul că în Timişoara există un studio de teatru studenţesc este ştiut nu numai de studenţii care formează în jurul lui un adevărat public de suporteri, dar şi de restul spectatorilor timişoreni.

Impunîndu-se prin oficialitatea şi seriozitatea tutelării din partea universităţii, Studioul de teatru a concentrat în jurul său forţe tinere reprezentînd arta interpretativă şi regizorală, precum şi creaţia dramatică originală. Consiliul artistic al studioului, compus din cadre didactice, impune o siguranţă a filtrării adevăratelor valori din creaţia dramatică originală propusă pentru montare.

Astfel, după un spectacol poetico-dramatic „Lucian Blaga", cu care s-a deschis în această toamnă stagiunea, teatrul studenţesc şi-a înscris în repertoriul acestui an lucrările-debuturi: „Rivalii" de Ion Velican, „Nu vreau să dansez" de Daniel Tei, „Ulise, generalul şi soldatul" de Crişu Dascălu şi premierele pe ţară ale pieselor „Om de treabă" de Romulus Vulpescu şi „Picnic pe cîmpul de luptă" de F. Arrabal.

Această ambiţie de inedit pe care ar putea-o invidia teatrele profesioniste situează studioul timişorean în plină şi temerară avangardă artistică — încă o ilustrare a spiritului tineresc şi innoitor al studenţilor.

Diogene BIHOIU

ARHEOLOGIE TEATRALĂ

Acum trei decenii murea, bineînţeles de mizerie, un tînăr „student neterminat", pe numele lui adevărat Pîrîianu. pe numele dorit — Bogdan Amaru.

Ziarist ca Sahia, şi prieten cu el, Amaru a scris, pe lîngă nenumărate articole pierdute în presa vremii, şi o piesă descoperită abia recent şi publicată de revista „Teatru". „Goana după fluturi" este povestea plină de poezie şi umor a unui student la Ştiinţe naturale. Scrisă cu nerv şi fantezie, piesa lui Amaru este poate prima lucrare dramatică suprarealistă din literatura noastră, dacă uităm „Capul de răţoi" a lui G. Ciprian. Această caracteristică de pionierat i-a făcut pe studenţii I.A.T.C.-ului să încerce montarea ei în premieră absolută. Meritul revine elevilor profesorilor Lucian Giurchescu, Cornel Todea şi Ion Cojan. Spectacolul, conceput ca o clownadă tristă, cu numere de arenă, desfăşurîndu-se într-un decor de Mircea Rîbinschi, va fi regizat de studenta Olimpia Varodi şi interpretat de studenţii Lucia Ştefănescu Dobre, Dan Verner, Ana Maria Boda, Petre Tanasievici.

Aşteptăm cu interes acest spectacol, felicitîndu-i pe realizatori pentru actul lor temerar de cercetare arheologică a tradiţiei noastre teatrale. Studenţii de azi interpretînd povestea unui student de ieri — iată un gest demn de toată atenţia noastră.

Gh. RUSCANU

FILM

OPERAŢIUNEA CROSSBOW

Regia: Michael Anderson

Producţie: M.G.M. — Carlo Ponti

Cu George Peppard, Trevor Howard, Tom Courtenay, Sofia Loren şi Lili Palmer.

Filmul care a deţinut anul trecut în Anglia şi Franţa capul de afiş al reţetelor nu-şi datorează succesul numai montării prestigioase, în care arta trucajului atinge măiestria. Ceea ce critica a trecut cam sumar în revistă, atrasă mai mult de sesizarea unor scheme tipice filmului de spionaj, este o veridicitate tipologică ieşită din canoane. Şi aici filmul lui Anderson se întîlneşte, paradoxal, cu semidocumentarul „Bătălia pentru apa grea", cu care avea similitudini tematice. Eroii nu sînt voit excepţionali, ci real excepţionali, chiar dacă prezenţa lor în acţiune e brusc curmată, şi mai ales atunci. Sacrificiul capătă aici valenţe majore şi mai mult decît orice artificiu dramatic uciderea doamnei van Ostamgen (Sofia Loren) e un moment cheie, o răsturnare menită să ajute publicul în reflecţia asupra sensului veritabil al filmului.

Eugen PATRICHE

TELEVIZIUNE

Programele bune de televiziune nu pot fi un argument pentru a le scuza pe celelalte care ne corectează, cu o superbă inocenţă, aşteptările.

„De la fonograf la magnetofon" e un titlu, o invitaţie, o emisiune de sîmbătă seara, cînd, se ştie, ne enervăm dacă televizorul nu ne ajută să fim veseli. Cu ocazia unui pretext isteţ — ontogeneza în imagini a magnetofonului —, ne-a fost oferit, la un moment dat, un dineu mizerabil de muzică uşoară. La început ne cîştigase ironia un menuet preţios între mobile rococo, apoi un tango îmbălsămat în naftalină şi Elena Zamora. Deodată însă, ochii ne-au fost azvîrliţi într-o debara.. Trei fete elegante ştergeau praful de ochi lumii (Nu ştiu cum de nu s-au gîndit cei de la televiziune că n-ar fi fost rău de loc să facă cineva acelaşi serviciu emisiunii însăşi, atît de prăfuite!). „Valencia...". Fetele au zîmbit în spaniolă solistului, l-au încurajat cîntînd alături de el în refren, în timp ce acesta îşi dădea o importanţă fără acoperire. Luigi Ionescu a cîntat „Marlu", tot în debara. „Marlu, nume drag, minunat, ca un vers de mult uitat... Marlu, te aud iar chemînd, te aud iar cîntînd şi te ascult". Fetele au devenit şi mai apetisante. Cînd a apărut Lili Bulaesi, au dispărut să rămînă în culise privirile lor invidioase, fiindcă rochia solistei era copiată parcă dintr-un jurnal de mode, iar vocea ei semăna cu aceea a Wilmei Goich. „Quosque tandem abutere, Catilina, patientia nostra?"

Sandra MIRON

CRONICA PLASTICĂ

Benedict Gănescu sau antidotul trufiei

Expoziţia lui Benedict Gănescu — singulară în contextul fastuos al sălilor Dalles — ne oferă prilejul cîtorva reflecţii asupra caricaturii care glisează spre simbol. Pentru că nu putem evita noţiunea caricatură, în cazul de faţă, ne vedem nevoiţi să-i precizăm în prealabil sensul, definind-o ca pe un mod particular de a extrage din realitate o dominantă. Pentru că numai în măsura în care trăsătura pe care o extrage caricatura se vădeşte a fi o dominantă a realităţii ea devine un simbol, păşeşte, dincolo de limitele pe care i le-a impus plictisitoarea noastră revistă umoristică, în domeniul viziunilor cu solidă armătură filozofică. Or, din punctul acesta de vedere, expoziţia recentă a lui Benedict Gănescu ne apare ca un festin artistic de o stranie substanţialitate.

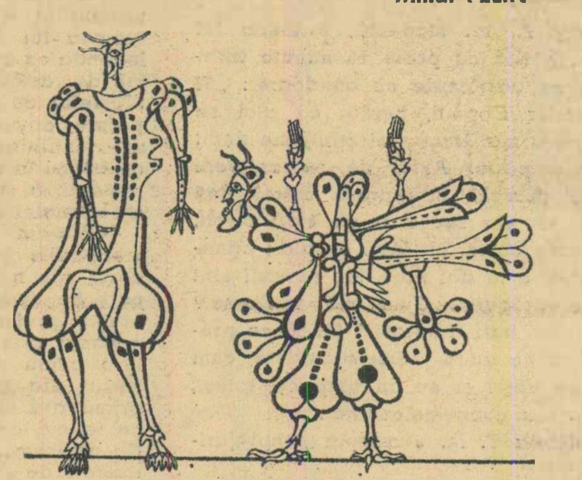
Cei care l-au văzut lucrînd vor sesiza poate mai bine nobleţea heraldică a caligrafiei sale, dar cum o expoziţie este prin excelenţă un imperiu al faptului împlinit rămîne s-o abordăm terestru. Dacă cinismul constă în a vedea lucrurile aşa cum sînt şi nu aşa cum ar trebui să fie, atunci Benedict Gănescu nu este un cinic, cu siguranţă, nu se desolidarizează de ambianţa în care, totuşi, se vede nevoit să depisteze malformaţia, accidentul formal. Desenul lui însă nu ne apropie nicidecum o lume banală, în care umorul ar rodi din imprudenţa protagoniştilor, din micile sau marile lor inconsecvenţe, din trădările lor. Surîs imperial, surîsul pe care-l provoacă acest desen exclude programatic blîndeţea, se înveleşte într-o răceală suverană şi, totuşi, cumplită ciudăţenie, nu frizează niciodată inumanul, poate tocmai datorită faptului că opoziţia dintre realitate şi imagine poate fi uneori reductibilă, dar niciodată constitutivă.

Detaşarea supremă a artistului devine palpabilă cu deosebire atunci cînd acesta îşi limpezeşte meticulos neliniştea de orice urmă posibilă de febrilitate. Fapt care dă de gîndit pentru că febrilitatea este o descătuşare a sentimentului şi este un lucru îndeobşte recunoscut că cei care nu se realizează în sentimente se realizează în atitudini. De aici şi pînă la a considera siguranţa de sine a artistului drept o perfidie nu este decît un singur pas. Vizitatorul nu-l săvîrşeşte din cel puţin două motive.

În primul rînd, în ceea ce-l priveşte pe Benedict Gănescu, curajul este implicat pînă şi în cele mai mici şi mai nesemnificative gesturi ale sale, pentru că tuşul, pătrunzînd hîrtia, poate produce confuzie şi panică. Dar voluptatea evidentă cu care artistul îşi controlează şi îşi disciplinează incisivitatea conferă gesturilor sale o precizie rară: curajul de a dezvălui malformaţia, accidentul formal, întîlneşte, în fiecare desen, matematic, curajul malformaţiei de a rezista într-o realitate. (Circulaţiile în dublu sens, încă o dată, se dovedesc a fi organic implicate în curenţii care bîntuie prin dedesubturile creaţiilor artistice). În al doilea rînd, spectaculosul acestor întîlniri repetate provoacă unul dintre cele mai sfîşietoare sentimente omeneşti: consternarea. Şi credem că nu greşim dacă afirmăm că Benedict Gănescu, în fiecare desen, cu o îndărătnicie care impune respect, caută să surprindă şi să declanşeze consternarea, momentul de cumpănă în care ordinea acceptată a lumii se convulsează într-o dezordine care nu este decît premisa indispensabilă a remediului. (Diversitatea titlurilor nu trebuie să ne deruteze, raţiunea ei este metodologică).

Rara avis, acest sentiment poate fi şi un antidot al trufiei.

Mihai PELIN

7 ZILE

Franz — fotografie din albumul handbalistului Sauer (cel mic)

Angela Moșu — ilustrată pentru un anume rugbist bucureștean

Kaspari — portret pentru un necunoscut

CRONICA MICROBISTULUI

CEA DIN URMĂ SÎMBĂTĂ

Viața de ziarist sportiv este într adevăr de invidiat — așa cum multi ți-o spun după ce te întorci dintr-o țară străină. Dacă și eu zic la fel, n-o fac însă numai în numele călătoriilor, ci fiindcă îmi place îndeletnicirea aceasta pentru neprevăzutul ce ți-l rezervă, pentru ipostazele mereu noi în care te atrage. Ori cu cine ai suferi — căci fiecare confrate are pe cerul obiectivității o stea la care se închină cînd crede că nu-l vede nimeni — corabia poznașă a SPORTULUI te poartă din val în val, după cum sună ori nu sună goarna de cochilie a lui Triton, fiul capricios al zeului mărilor. Iacătă, „științist" fiind, nici n-apuci bine să te văicărești pentru o anumită criză a sportului universitar, dovedită de cîteva retrogradări penibile, că și apar bucuriile care-ți înseninează fruntea.

S-a încheiat prima parte a campionatului național de handbal. Nici una dintre cele șase formații studențești nu stă rău în clasament, iar cea timișoreană s-a instalat comod în fotoliul de rangul I, distanța dintre ea și urmăritoare fiind de 5 puncte. Dacă nu vor claca din nou la rapidiste și la... colegele lor mai mici de la Liceul nr. 4, fetele antrenorului Lache vor participa din nou — poate cu și mai multă șansă — la Cupa Campionilor Europeni. Inteligența tactică a Anei Nemeț și reflexele Lucreției Anca, abilitatea tehnică arătată de Franz și forța atletică a Tereziei Szekelly, voința de a învinge a Evei Kaspari, contraatacurile Angelei Moșu și plonjoanele Lucreției Neagoe, condiția fizică și spiritul de echipă ale tuturor și-au găsit exprimarea într-un joc de-al cărui nivel adversarele își vor aminti oricînd cu respect. Ne facem, așadar, o datorie publicînd la „panoul" nostru de onoare fotografiile acestor prezumtive campioane.

Stăm binișor la baschet, ca și la rugbi (va trebui o dată să-mi găsesc timp și spațiu publicistic pentru cîteva cuvinte de laudă la adresa agronomilor clujeni), controlăm autoritar diviziile secunde la volei, baschet și handbal, am luat locul 5 (prin Universitatea Cluj) la tenis, studenții Ion Șerban și Mihaela Peneș ne aduc medalii de la Săptămîna mexicană și nici la fotbal nu sîntem chiar de rîs (clujenii ocupă poziția a 2-a, craiovenii a 5-a). De n-ar fi Politehnica București... (Apropo, era să uit : întrucît antrenorii Teodorescu și Dragomir nu au fost sprijiniți de conducerea secției de fotbal a „Polirehnicii", care uneori chiar i-a obstrucționat cu toate că lucrau exemplar, cei doi au fost retrași de la echipă, primind alte munci pe măsura capacităților lor indiscutabile. Se pare că respectiva conducere va numi — sau a numit — pe Miu și Maksai. Le urăm succes și mai multă „trecere").

După o duminică senină vine însă ziua de luni în care plouă cu nemulțumiri și critici. Teașcă te vede pe stradă și-ți reproșează — de-l aud toți trecătorii — că „voi, ziariștii, ați stricat fotbalul românesc" ; soțul unei colege (colonel !) te întîmpină filipic deoarece, cîndva, undeva, nu te-ai purtat frumos cu Constantin și te întreabă de ce un coleg de breaslă de la „Sportul" nu publică materialul „Să ne ierți, bătrîne !" pe care stie că l-a scris în cinstea „profesorului", dar nu se hotărăște să-l încredințeze tiparului ; la redacție, colac peste pupăză, te așteaptă patru scrisori caustice la care n-ai ce să răspunzi, întrucît autorii lor nu se adresează ție, destinatar, ci... Federației de fotbal, Clubului „Politehnica" Iași, selecționerului unic și unui anume confrate care ne amintește de un personaj al lui Cehov specializat în discursuri funerare.

Pentru liniștea celor care se impacientează — și nu sînt puțini — aduc la cunoștință cîteva dintre subiectele ce intenționez să le tratez : viața sportivă a fotbaliștilor clujeni ; comportarea craiovenilor în deplasare ; atitudinea spectatorului-student la meciul de fotbal ; cine-i de vină dacă Pîrcălab și Dumitriu nu sînt „de națională" ? ; cînd va convoca F.R.F. o ședință a Comitetului său de conducere ? ; cum se fac alegerile arbitrilor ? ș.a.m.d. Toate acestea mi le propun în speranța că reprezentativa țării nu ne va mai face de rușine și nu va mai decreta — prin rezultate nedorite — mobilizarea generală a cronicarilor sportivi.

Îmi va fi mai ușor să discut asemenea probleme „la concret" pentru că, de săptămîna viitoare, revista noastră apare miercurea, la numai trei zile după duminica sportivă, cînd evenimentele sînt încă proaspete în mintea fiecăruia dintre noi. Astăzi este ultima sîmbătă a „Vieții studențești", dar cei cărora le-am purtat pînă acum sîmbetele să nu răsufle ușurați, pentru că ne vom ocupa de ei în fiecare marți (preziua apariției, dar ziua cînd vom scrie practic cronica) și marți sînt trei ceasuri rele !

G. MITROI

● *Ultimul număr al revistei „Magazin" ne „informează" că printre debutanții la „Europenele" de volei se numără și jucătorul Szöcs. Debutînd în volei în 1967, colegul autor n-avea desigur de unde să știe că în 1963, la București, introducerea lui Szöcs în meciul România — U.R.S.S. din turneul final al campionatelor europene a constituit factorul determinant al victoriilor echipei noastre.*

● *„Am citit comentariile specialiștilor despre meciurile se-*

lecționatelor A, de tineret și juniori cu similarele lor poloneze, am ascultat transmisiile la radio, dar n-am găsit decît foarte puține informații în legătură cu întîlnirea selecționatelor B de la Craiova. Vedem că preferințele comentatorilor ziarelor și radioului merg spre jocurile din străinătate. Oricum, o călătorie la Cracovia este mai mult decît una la... Craiova.

● *Ca să iasă din Cupa României, băieții de la „Politehnica" București au avut nevoie de ajutorul formației „S. N. Oltenița" (care i-a învins cu 1—0). Ca să iasă din „B" se ajută singuri...*

● *Noua conducere a „Progresului" (formație care de-acum înainte nu va mai aparține de „Finanțe", ci direct de Sfatul Popular al Capitalei) a avut interesanta inițiativă de a invita miercuri seara — la un cocteil — pe colaboratorii apropiați (cîțiva activiști U.C.F.S., mai mulți ziariști și... Florin Piersic). Printre invitați s-au numărat — surpriză ! — și doi autori a numeroase pagini critice la adresa fotbaliștilor din Dr. Staicovici (I. Băieșu și G. Mitroi). Gestul plin de finețe al antrenorului Drăgușin, care — rețineți ! — n-a făcut nici măcar o singură aluzie la trecut, i-a prins în ofsaid pe cei doi. De data aceasta !*

● *Sîmbătă, multe publicații s-au grăbit să anunțe cu o zi înainte unsprezecele care va începe partida de la Cracovia. Dorința de publicitate cu orice preț a oferit însă un tablou din care cititorul n-a înțeles mare lucru : „Sportul popular" anunța drept titulari pe Răducanu și Kallo, „România liberă" pe Barbu, „Neuer Weg" pe Greavu, Dobrin și Kallo. Pînă la urmă a pășit pe teren teamul comunicat — tot sîmbătă — de „Scînteia tineretului" și „Viața studențească" : Coman—Sătmăreanu, D. Nicolae, Dan, Mocanu — Libardi, Koszka — Năsturescu, Constantin, Soo, Voinea. Este drept că duminică cotidienele respective au făcut corecturile necesare. Prea tîrziu însă, ofsaidul fusese semnalat.*

NAȚIONALA DE SENIORI, întrunind aproape toate sufragiile, a confirmat (mai întîi) în partida din Polonia că tradiția în fotbal este cel mai aspru adversar ! Dacă rezultatul de egalitate ne întărește afirmația, pentru probitatea noastră, trebuie să mărturisim că jocul prestat a confirmat fără echivoc stadiul actual de mediocritate la care ne prezentăm în întîlnirile internaționale — amicale sau oficiale. Căci, dacă jucătorii noștri au distrus foarte multe din acțiunile adversarului sau dacă acesta și-a dovedit neîndemînarea de a marca goluri, nouă ne-a lipsit complet simțul atacului, ne-a lipsit atributul care face ca fotbalul să fie spectacol : golul ! De aceea, ne oprim la o strîngere de mînă dată tuturor jucătorilor pentru dîrzenia cu care s-au strîns permanent în jurul porții lui Coman. Este puțin, dar...

SELECȚIONATA „B", prin jocul disputat la Craiova, ne-a arătat — dacă mai era nevoie — că, prin natura lucrurilor, ea se dovedește perimată. Pe de o parte, pentru că nu răspunde cerințelor actuale, pe de altă parte pentru că nu se integrează în orbita perspectivei. „Inovație" făcută poate pe temeiul că, jucînd acasă, aducem puncte într-un clasament ce interesează înși și nu fotbalul, problema ei își găsește just rezolvarea în calendarul viitor : nu va mai activa. Ceea ce mă face să-mi limitez opinia.

În schimb, acolo unde rațiunea a învins și „sfaturile" n-au prins contururi pronunțate, jocul și victoriile sînt pe măsura preocupărilor celor ce se ocupă actualmente de destinele fotbalului.

JUNIORII, jucînd în deplasare, au confirmat unele lucruri : că cinstea (este vorba de încadrarea vîrstei lor în limitele regulamentului) te... cinstește, te onorează, te satisface, că jucînd ofensiv (așa cum stă bine temperamentului nostru), construind acțiuni pe tiparul angajării tuturor jucătorilor în atac și apărare, învingi pe toți aceia care se prezintă în joc numai cu forța brută ; că instruirea centralizată (de „seră", cum obișnuiesc unii să spună), justifică opinia că în actuala atmosferă de creștere a cadrelor (cînd lipsesc „dascălii" de valoare) salturi calitative nu se pot obține decît dacă la un procent de 20 la sută talent adaugi 80 la sută muncă cotidiană. S-ar putea spune mult mai multe lucruri despre ei. Ne oprim, așteptînd cu încredere să se califice în turneul final al U.E.F.E.-ei.

Am lăsat la urmă „TINERETUL", care prin scorul obținut și prin multe, chiar foarte multe acțiuni de calitate etalate, justifică și mai pregnant că speranțele pot deveni certitudini și în fotbalul nostru, într-un timp nu prea lung. Personal, n-am să le fac nici o critică pentru așa-numita superficialitate arătată uneori în joc. Le mărturisesc chiar sentimentele că artificiile în fotbal sînt ca și florile în glastră. Așa că, numai continuînd să exerseze — mai ales cînd victoria le este asigurată — toate procedeele de finețe, de mare acuratețe, penuria jucătorilor de mare virtuozitate va dispare. Răul în fotbalul nostru a apărut tocmai din lipsa de răbdare care uneori s-a confundat cu incompetența. Așa-numitul experiment, criticat, a speriat jucătorii și antrenorii. Or, dacă la meciuri amicale jucătorul nu este lăsat să încerce să-și subordoneze mingea în zeci de feluri, vă rog să-mi dați voie să-mi exprim nedumerirea și să pun sub semnul întrebării dacă fotbalul este un joc sau...

Pînă atunci, nu-mi rămîne altceva de făcut decît să lucrez din nou la o echipă. Și am ales-o mai de mult : „U" Cluj. Aceasta în speranța că viitorul nu ne va dezice...

C. TEAȘCA

P.S. Să răspund de ce am stat la Cracovia în tribună (pînă în momentul cînd am coborît să fac schimbările, dar crainicul T.V n-a văzut): 1) Să arăt că, dacă ai observat în pregătiri receptivitate la jucători, poți sta liniștit de-o parte. 2) Să fug — dar nu de răspundere, ci de... critica celor care mi-ar fi reproșat că strig de pe margine

etc

PALAVRE (III)

Serial pseudo-semantic după „LE JACASSIN" de PIERRE DANINOS

VOCABULAR GENERAL

ABSTRACT (artă) : Să nu spuneţi niciodată : „Şi un copil de şapte ani ar fi putut face asta !" ori „Vreţi să-mi spuneţi ce semnificaţie are asta ?". Riscaţi să fiţi calificaţi drept înapoiaţi.

AER : Deşi cei mai mulţi nu ştiu exact ce este aerul, toţi vorbesc de el, în general, pentru a-l găsi curat.

AMOR : a) „Singurul lucru care contează în viaţă" ; b) „Totuşi numai el ne umple existenţa, fir-ar să fie !"

APT : Furnizor al serviciilor militare.

AVION : „Avionul a făcut să dispară distanţele".

BACALAUREAT : *Anti* : orice prost poate să-şi ia bacalaureatul N-a servit niciodată la nimic. *Pro* : nu foloseşte poate la nimic, dar trebuie să-l treci.

BANI : a) „Nu aduc fericirea" ; b) „Rezolvă totul" ; a şi b) „Nu ai niciodată destui".

CAPĂ : De neseparat de spadă (romane şi film).

CÎINE : a) „Cel mai bun prieten al omului ; cel puţin nu vorbeşte" ; b) „Nu le lipseşte decît posibilitatea de a vorbi".

CHIRURGIE : Mult mai avansată ca medicina.

CLINICE (cazuri) : Persoanele care spun cu glas tare ceea ce noi gîndim.

DIVIN : Alteori rezervat zeităţilor, astăzi se atribuie unui concediu, unei pălării, unui cotlet, unui abstracţionist sau unei vedete.

EVIDENŢĂ : Ceea ce nu văd ceilalţi

INTELIGENŢA : Calitate banală dacă nu-i precedată de : mare

INTERZIS : Stîrneşte interesul.

INTUIŢIE : Cea feminină este superioară

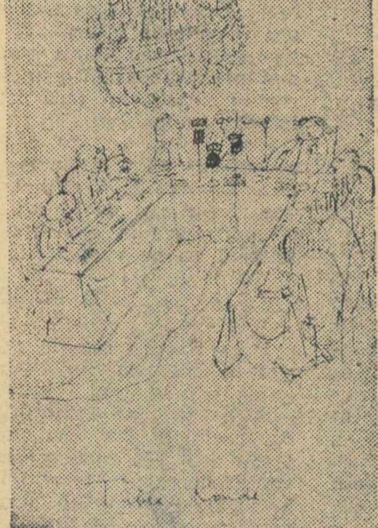
LEGE (de progres) : Inexorabilă.

LUP (de mare) : Întotdeauna bătrîn

MÎNĂ : Se strînge, se sărută, se dă, se cere, se refuză, se forţează, se ridică, se pune la lucru, poate deveni lungă, scurtă, moartă, de fier, de hîrtie, de maestru.

MAREA : Nimic mai frumos ca marea ! (vezi munte).

MUNTE : Nimic mai frumos ca muntele ! (vezi marea).

NOTRE DAME DU...RUGBY

Toată lumea ştie că rugbiul şi ciclismul sînt în Franţa sporturi de mare popularitate. Nici o mirare atunci că au devenit obiecte de cult. La Larriviere, între Landes şi Bearn, pe o colină dominînd rîul Adour, a fost inaugurată şi binecuvîntată de episcopul de Aire şi Dax, „Notre Dame du... rugby", lăcaşul de cult al rugbiului ! Patroana bisericii este Fecioara Maria, reprezentată printr-o statuie veche de un secol, din timpurile nefericite cînd Franţa nu cunoştea „droap-golul", cum spun ziariştii locali. În oratoriul ornat cu două baloane aşezate în formă de cruce au fost depuse maiourile fraţilor Carrere, al lui Darrouy şi ale echipelor participante la turneul celor 5 naţiuni. Înainte se celebra în această biserică Sfîntul Savin. Schimbarea nu e prea mare, declara parohul, întrucît respectivul sfînt dusese o viaţă „dură" !

Ciclismul avea mai de mult biserici : Madonna del Ghisallo (Italia), Nuestra Senora de Dorleta (Spania). În 1957 s-a inaugurat şi „Notre Dame du Ciclisme" în Franţa. Simbolul ei este fecioara purtînd în braţe globul terestru şi avînd pe soclu inscripţia „Maria, regina lumii, protejează pămîntul parcurs în toate direcţiile de cicliştii îndrăgostiţi de frumoasa natură a domnului !" Se spune că preotul local se deplasează la Vatican pe bicicletă... Deocamdată fotbalul n-are şanse la o biserică. Nici măcar în Brazilia !

FLASH

„Moda Op"

● *„Moda Op" de Richard Fuchs din Düsseldorf, premiată recent de un juriu internaţional la concursul de la Mailand (R.F. a Germaniei). Mai mult pentru efectele de fotografie...*

● *Testamentul romancierului Thyde Monnier, decedat la 10 ianuarie, a fost deschis şi ultimele sale dorinţe au fost date publicităţii. Monnier a lăsat vila sa, terenul care o înconjoară şi mobilele „Societăţii oamenilor de litere", cerînd să fie decernat la fiecare 23 iunie un premiu. Acordarea acestui premiu e condiţionată însă astfel : unui scriitor fără copii sau animale, între 30 şi 70 de ani, care să locuiască la primul etaj al vilei timp de 11 luni, fără să plătească chirie, cu scopul de a scrie un roman, un poem sau o piesă de teatru !*

UMOR CU LINGURIŢA

● *Un foarte cunoscut sportiv se îmbolnăvi grav şi fu internat în spital. Doctorul îi luă temperatura şi, clătinind din cap, exclamă :*

— Oho ! Ai patruzeci de grade !

Recordmenul se învioră şi-l întrebă cu mare interes :

— Şi cît mai am pînă la recordul mondial ?

● *— După operaţia de apendicită am slăbit cu peste 15 kilograme...*

— Nu mai spune ! Niciodată nu mi-aş fi putut închipui că un apendice poate cîntări atît de mult...

● *Cunoscutul avocat Taylor se hotărăşte să dicteze la maşină o scrisoare către un alt avocat :*

— Cum să încep ? întrebă dactilografa. Cu „Stimate sir" ?

— „Stimate", EL ? Dar e un escroc pur sînge ! Nu, nu, scrie simplu : „Dragă colega".

● *— Aş vrea să cumpăr unul din aceşti doi papagali vorbitori.*

— Stimate domn, cred că va trebui să-i cumpăraţi pe amîndoi.

— Nu înţeleg de ce...

— Pentru simplul motiv că unul vorbeşte, iar celălalt traduce.

Motto pentru pagină :

„ETC" este o prescurtare pe care o folosim pentru a lăsa să se înţeleagă că ştim mai mult decît ştim...

DE CE LAROUSSE ?

În suplimentul marelui dicţionar Larousse apărut în 1876 puteam citi : „Larousse (Pierre — Athanase), gramatician, lexicograf şi enciclopedist francez, născut la Toucy (Yonne) la 23 octombrie 1817, mort la Paris la 3 ianuarie 1875". *Era o modestă consemnare care grava pentru eternitate numele autorului său pe acest monument devenit de celebritate mondială : Marele Dicţionar Universal al secolului XIX, adică 400 de volume de cîte 500 de pagini.*

Ca toate marile idei şi aceea a lui Pierre Larousse a fost iniţial cît se poate de simplă : enciclopedia lui Diderot fusese un lucru bun; dicţionarul lui Littré — un alt lucru bun ; combinarea lor — un lucru excelent. „Ştiinţa universală pentru toţi" devenea astfel ţelul activităţii sale neobosite, începută ca profesor de şcoală, continuată ca autor de manuale şi pregătită prin ore migăloase de studiu în bibliotecă.

Cînd trece, în pofida a nu puţine opoziţii şi îndoieli, la pregătirea primei ediţii a Dicţionarului, 16 ore de lucru pe zi i se par încă prea puţin. Dar încă mai presus de puterea fizică şi intelectuală ce i-o cerea realizarea marii opere a vieţii sale, curajul moral a constituit examenul cel mai important. Democrat şi republican convins, Larousse respinge Legiunea de onoare pe care un emisar al lui Napoleon III i-o propune în schimbul unei aprecieri favorabile în Dicţionar, după cum termenul „anarhie" îi prilejuieşte o pasionantă apărare a lui Proudhon. Larousse se dovedea pe drept cuvînt continuatorul enciclopediştilor.

AŞTEPTAREA LUI BEJART

„Baletul secolului xx" condus de celebrul coregraf Maurice Bejart a prezentat cu mare succes încă două spectacole concepute în mod cu totul original. **„Romeo şi Julieta"** pe muzica lui Berlioz a devenit un poem în care dragostea şi ura se urmăresc ca într-un labirint. Baletul începe cu un prolog în care artiştii exersează liber pe scenă. Se naşte o bătaie, intervine regizorul şi povesteşte tuturor istoria lui Romeo şi a Julietei. Povestirea e mimată de cîteva siluete fantomatice, pînă ce dansatorii intră în roluri şi se identifică cu personajele. În final, după moartea celor doi îndrăgostiţi, Bejart revine la scena iniţială a repetiţiei. O voce se aude : „Faceţi dragoste, nu război !" Se aud explozii, mitraliere ; balerinii se îmbrăţişează şi mor. „Messa pentru timpurile de azi" e un spectacol compus din mai multe cînturi : „Corpul" exaltat pe un text budist, „Lumea", „Dansul" „Cuplul" cu fragmente din Cîntarea Cîntărilor, „Mein Kampf", satira pseudo-zeilor din Walhalla, „Noaptea" după Nietzsche („Nu cred decît într-un zeu care ştie să danseze"), „Tăcerea", „Aşteptarea". În final, balerinii aşteaptă. Se aud zgomote

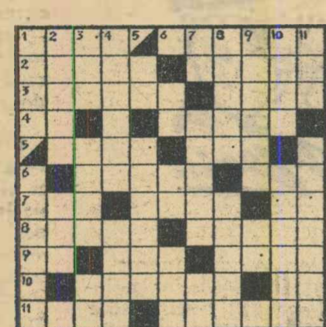
de avioane care decolează ; actorii se aşează ţinînd în mîini lămpi roşii, abia pîlpîind. Nimeni nu ştie ce anume aşteaptă : avioanele, aplauzele, ieşirea în linişte a spectatorilor ? Originalitatea căutărilor lui Bejart nu se dezminte.

NERVI DE TOAMNĂ

ORIZONTAL : 1) Sufleor în noua stagiune — Vin pentru cît vrei ; 2) Scos din minţi — Furnizoare clasică de pastramă ; 3) Pretext pentru nişte nervi încrucişaţi (pl.) — Dulcea copilărie a vinului ; 4) Complex sportiv — Restaurant ad-hoc ; 5) Fiare de pază (sing.) — Măduvă rasol ! ; 6) Boboci cu starturi autumnale — Stă la Sfat (abr.) ; 7) Adiere de dor — Curtean al şahului — Inima lui Eros ! ; 8) Ramuri cu podoaba-n vînt — Pentru puţin ! ; 9) Recomandat pentru răcituri — Zi în curs — Ce e scris şi-n frunte-i pus ; 10) Murată — Vorbă să fie (!) ; 11) Ca pelinul — Matca fluviului de frunze (pl.).

VERTICAL : 1) Cultură antică (sic !) — Toamna asta cea mănoasă ; 2) A tăia... — ... frunze ; 3) Haină spre sfîrşit de toamnă — Nume de fată — Măr fără coadă ! ; 4) Bătut la cramă... Coroana încununării (sing.) ; 5) Penel ! — Vin tare, tare... ; 6) Rimă din cîntec ! — Vie ! — Mamifer tibetan ; 7) Suliţă liliputană — O bucată... din marile magazine — Început şi sfîrşit de toamnă ! ; 8) A stat (peste noapte !) — Numele unui boboc inventariat ; 9) Vin care fierbe ! — Un om sucit ! ; 10) S-a atins de pară (fem.) — Locul de execuţie al pastramei ; 11) Tot (mold.) — Melancolic, autumnal (pl.)

Toma MICHINICI

Începînd cu data de 6 noiembrie, revista noastră apare MIERCUREA. În fiecare miercuri dimineaţa cereţi, deci, la chioşcuri — „Viaţa studenţească" !